

[Justitsministeren]

religgende lovforslag bygger på retsplejerådets betænkning om anonyme vidner.

Retsplejerådet foretager i betænkningen en meget grundig gennemgang af synspunkterne for og imod anvendelsen af anonyme vidner. Et flertal på 6 medlemmer fastslår, at indholdet af en vidneforklaring aldrig skal kunne holdes hemmeligt for en tiltalt. Det skal således altid være muligt for en tiltalt at kende alt det materiale, der vil indgå i rettens bedømmelse. Hvor det findes at være uden betydning for tiltaltes forsvar, foreslår retsplejerådet, at der skal være mulighed for i undtagelsestilfælde at hemmeligholde et vidnes identitet m.v. for tiltalte og for eventuelt at fjerne tiltalte fra retssalen under vidnets forklaring. Et mindretal på 2 medlemmer finder, at den retstilstand, som er fastslået ved højesteret, fortsat bør være gældende.

Som det fremgår af lovforslaget, har jeg kunnet tiltræde forslaget fra flertallet i retsplejerådet. Jeg synes, at flertallet har fundet en god balance mellem på den ene side hensynet til at give anklagemyndigheden rimelige muligheder for at føre bevis i sager om alvorlige lovovertrædelser og på den anden side hensynet til, at en tiltalt har fuldt kendskab til det bevismateriale, der gøres gældende i sagen mod ham. Jeg vil også gerne understrege, at jeg er helt enig med retsplejerådets flertal, når det udtaler, at en fuldstændig ophævelse af adgangen til at begrænse tiltaltes kendskab til vidnets identitet vil rumme en fare for en tilstand, hvor organiserede kriminelle kan terrorisere personer fra at optræde som vidner.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Tommy Dinesen (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om ændret bedriftssundhedstjeneste.

(Beslutningsforslag nr. B 134).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget, og anbefaler det til tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 29:

Forespørgsel til udenrigsministeren [om, hvordan regeringen på NATOs kommende ministermøder vil bidrage til at forhindre udstationeringen af nye kemiske våben i Europa].

Af Pelle Voigt (SF) og Albrechtsen (VS).

(Forespørgslen anmeldt 3/4 86).

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 909

1) Til *undervisningsministeren* af:

Jytte Hilden (S):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange penge der er afsat til en oplysningskampagne om bioteknologi, og hvorledes disse vil kunne søges med baggrund i ministerens udtalelser til Weekendavisen nr. 13/1986?«

Skriftlig begrundelse

Baggrunden for spørgsmålet er en artikel om grøn revolution af Øjvind Kyrø, og at der er stor brug for penge til den omtalte opgave, samt at en artikel i fagbladet Ingeniøren, 21. februar 1986, kunne afsløre, at teknologirådet har afslået en ansøgning fra Foreningen af Danske Biologer.

Et samråd med industriministeren har haft til følge, at industriministeren mente, at foreningen skulle forsøge med en ny, bredere ansøgning til en consensuskonference. Mange vil gerne deltage i debatten, og mange er derfor meget interesserede i penge til dette oplysningsarbejde.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Industri-, landbrugs- og undervisningsministerierne anmodede i november 1985, altså sidste år, tre særligt sagkyndige om at udarbejde et forslag til et bioteknologisk forsknings- og udviklingsprogram. Det forelå i

[Undervisningsministeren]

begyndelsen af februar i år og blev for øvrigt ved pressemeddelelse af 19. februar sendt til folketingets medlemmer.

I dette forslag er der indeholdt en bevilning til oplysning og teknologivurdering i de første tre år af programmet.

Forslaget behandles i øjeblikket i forbindelse med udarbejdelse af en handlingsplan om forskning og udvikling gennem et stærkere samarbejde mellem forskning og erhvervs-liv – den handlingsplan, der ventes fremsat i løbet af kort tid.

Der er altså endnu ikke taget stilling til programmets indhold, heller ikke til dets omfang og tilrettelæggelse. Jeg er naturligvis som gammel folkeoplysningsmand enig i, at der i forbindelse med et stort nationalt bioteknologisk forskningsprogram bør gennemføres en eller anden form for oplysningskampagne, sådan at befolkningen får grundig orientering om de perspektiver, som den moderne bioteknologi indebærer. Beløbets størrelse har jeg ikke taget stilling til; det ville også være forkert, før vi ved, hvorledes programmet bliver sammensat.

Jeg mener, at de nærmere retningslinjer for tilrettelæggelsen af en oplysningskampagne, herunder også bevillingernes størrelse, må aftales i forbindelse med detailplanlægningen af det kommende program.

Jytte Hilden (S):

Jeg skal takke undervisningsministeren for hans svar. En del af det er allerede offentligheden bekendt, da den skitse, som ministeren omtaler, har været omtalt i pressen.

Baggrunden for mit spørgsmål er, at mange mennesker er meget interesserede i det bioteknologiske område, og at der derfor også, som jeg i min skriftlige begrundelse har gjort opmærksom på, er nogle, der har ønsket penge fra teknologirådet, og bl.a. Foreningen af Danske Biologer har fået et afslag; det har vi nu klaret lidt af i et samråd med ministeren.

Men yderligere vil jeg gerne spørge, hvordan ministeren forestiller sig at det teknologinævn, som jo er vedtaget her i folketinget, skal komme ind i forbindelse med en sådan oplysningskampagne og med en sådan mængde informationer til befolkningen.

Jeg vil også spørge ministeren, om han kan røbe et eller andet om størrelsesordenen

af de midler, som skal afsættes til dette arbejde.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg bliver naturligvis svar skyldig, for jeg befinder mig selv på spørgsmålsstadiet. Jeg har fået et oplæg, som jeg synes er meget interessant, og dette oplæg vurderer vi nu; vi har sendt det underhånden til høring forskellige steder, og jeg har fået masser af interessante tilbagemeldinger, nogle kritiske, andre positive. Jeg må indrømme, at jeg ikke er nået til det stadium, hvor jeg er klar til at oplyse, hvorledes folketingets teknologinævn eventuelt kan inddrages. Jeg har bestemt ikke noget imod, at der sker et samarbejde mellem undervisningsministeriet og folketingets teknologinævn, men om det lige er den rigtige model, skal jeg ærlig talt ikke kunne sige.

Personlig har jeg den praktiske holdning til tingene, at vi lever i et land, hvor vi har en tradition for, at staten ikke laver alt for mange kampagner. Til gengæld har vi et righoldigt folkeoplysningsapparat: folkehøjskoler og fritidsundervisning og en foredragskultur, som intet andet land har mage til.

Jeg vil lægge vægt på, at vi, når vi skal se på oplysnings siden i dette her, knytter til ved det folkeoplysningsapparat, vi i forvejen har, og som jo beror på, at folk selv har etableret det rundt omkring. Med andre ord: jeg ville nødig se en hoben konsulenter med pjecer under armen vandre rundt og fortælle danskerne, hvad de skal mene om dette her. I stedet gælder det om, at vi udnytter det bestående folkeoplysningsapparat bedst muligt – det tror jeg for øvrigt også spørgeren er enig i – og det er derfor, at jeg endnu ikke er i stand til at svare på, hvorledes teknologinævnet kommer ind i dette billede. Teknologinævnet er jo noget nyt, og man må vel i virkeligheden især spørge de mennesker, der vedtog, at vi skulle have sådan et teknologinævn, hvordan de egentlig havde tænkt sig at dette nævn skal fungere i et land, der som det danske har en så solid tradition for folkeoplysning ad frie og selvvalgte kanaler.

Jytte Hilden (S):

Jeg skal endnu en gang takke ministeren for svaret og sige, at baggrunden for mit spørgsmål bestemt ikke er det, som ministeren kalder en statskampagne. Det er et ønske

[Jytte Hilden]

om at bakke op bag de utrolig mange folkelige bevægelser, som netop nu beskæftiger sig med bioteknikker på mange forskellige planer; det kan være spørgsmål om forsøg med mennesker eller fostre, det kan være spørgsmål om vores natursyn. Derfor er jeg selvfølgelig glad for ministerens tilsagn, for det må jeg forstå på den måde, at der vil blive mange kanaler, som bliver tilgodeset i forbindelse med en oplysningskampagne.

Jeg vil endelig spørge ministeren, om han f.eks. ville finde, at 1 pct. af det beløb, som afsættes til et udviklingsprogram, kunne gå til oplysningskampagnen. Når jeg nævner 1 pct., er det, fordi vi på andre områder, nemlig når det drejer sig om kunstnerisk udsmykning af bygninger, netop siger, at 1 pct. er passende. Derfor vil jeg spørge ministeren, om han kunne tænke sig en overførsel af denne magiske ene procent; 1 pct. forekommer jo ikke os alle sammen at være ret meget, når den skal gives ud, men det er mange penge for de mennesker, som rent faktisk kan få glæde af pengene.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Det er da et interessant forslag, som jeg gerne vil overveje. Jeg går ud fra, at den ene procent kun gælder i tilfælde, hvor der er tale om et nyt område, og ikke et hvilket som helst forskningsprogram, uanset hvor velkendt et område det handler om. Jeg kan selvsagt ikke tage stilling i dag, men jeg vil da gerne lade forslaget indgå i de nærmere overvejelser.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg skal meddele, at det som nr. 2 opførte spørgsmål (spørgsmål nr. S 934), der er stillet af fru Jytte Andersen (S) til socialministeren, efter ønske fra spørgeren udgår til skriftlig besvarelse.

Hermed var spørgetiden til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af folketinget:

- Birthe Hansen: spm. nr. S 752
 Fischer: spm. nr. S 759 og 843
 Carsten Andersen: spm. nr. S 769, 838 og 839
 Lenger: spm. nr. S 802 og 844
 Elisabeth Bruun Olesen: spm. nr. S 809, 880, 881 og 882
 Tommy Dinesen: spm. nr. S 811, 851, 852 og 858
 Maisted: spm. nr. S 816 og 822
 Albrechtsen: spm. nr. S 819, 840 og 868
 Inger Harms: spm. nr. S 824, 845 og 846-848
 Poulsgaard: spm. nr. S 826 og 869
 Leif Hermann: spm. nr. S 830 og 837
 Lenger: spm. nr. S 833, 834 og 844
 Helle Degn: spm. nr. S 835
 Ole Espersen: spm. nr. S 836
 Hagen Hagensen: spm. nr. S 842
 Ebba Strange: spm. nr. S 849
 Erik B. Smith: spm. nr. S 850
 Hanne Thanning Jacobsen: spm. nr. S 853
 Agerschou: spm. nr. S 854
 Dohrmann: spm. nr. S 855
 Helge Sander: spm. nr. S 856
 Tove Lindbo Larsen: spm. nr. S 860
 Lasse Budtz: spm. nr. S 861
 Jytte Hilden: spm. nr. S 865
 Preben Lange: spm. nr. S 872, 873, 875 og 876
 Taanquist: spm. nr. S 877-879

Spm. nr. S 752

Til indenrigsministeren (26/2 86) af:

Birthe Hansen (SF):

»Finder ministeren stadig, at der er tale om en tænkt situation, når det konstateres, at 100 børn fra de områder i landet, som Århus kommunes hospital dækker, står på venteliste til en hjerteoperation, og hvad mener ministeren med ordene: tænkt situation?«

Begrundelse

Ministerens udtalelse kom i TV-Avisen den 19. februar 1986 i forbindelse med spørgsmål om indførelse af hjertetransplantationer, som formentlig på årsbasis vil koste mellem 30 og 45 mill. kr., såfremt disse ope-

[Birthe Hansen]

rationer efter en eventuel ændring af døds-kriteriet indføres. Transplantationer var i udsendelsen sat i relation til eksisterende ventelister.

Svar (20/3 86):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Til brug for besvarelsen af spørgsmålet er der indhentet vedlagte udtalelse af 7. marts 1986 fra Århus amtskommunes sygehusforvaltning.

Som det fremgår af udtalelsen, kan det ikke »konstateres, at 100 børn fra de områder i landet, som Århus kommunehospital dækker, står på venteliste til en hjerteoperation.«

Bilag

Århus amtskommune
Sygehusforvaltningen

Den 7. marts 1986

Til indenrigsministeriet.

Under henvisning til indenrigsministeriets forespørgsel af den 3. marts 1986 vedrørende hjerteoperationer på børn på Århus kommunehospital kan oplyses følgende:

I øjeblikket venter i alt 38 børn på hjerteoperation. Af disse er imidlertid allerede de 8 indkaldt, og de 5 er planlagt gennemført i 1987 eller senere, når børnene opnår en passende alder. Dette betyder, at det reelle antal ventende børn til hjerteoperation i dag udgør 25.

Af de 38 børn venter de 24 på lukkede hjerteoperationer, og resten venter på åbne hjerteoperationer. Ud over disse børn venter 108 på diagnostik og herunder kontrol. Det kan oplyses, at denne venteliste er svagt dalende for tiden.

Det er vanskeligt at foretage en opgørelse af den gennemsnitlige ventetid på hjerteoperationer. Alle akutte hjerteoperationer på børn kan naturligvis indpasses i sygehusets operationsprogram. For de øvrige operationer er der en gennemsnitlig ventetid, der ikke overstiger 3 måneder, idet dog dette gennemsnitstal dækker over visse variationer.

Det kan endelig oplyses, at Århus amtsråd i efteråret 1984 bevilgede ressourcer til en kraftig udvidelse af operationskapaciteten på det thoraxkirurgiske område på Århus kommunehospital. Dette har bevirket en væsent-

lig stigning i antallet af hjerteoperationer og et samtidigt fald i ventelisten. Det kan til illustration heraf oplyses, at den gennemsnitlige ventetid for indkaldte patienter på thoraxkirurgisk afdeling fra 4. kvartal af 1984 til 4. kvartal af 1985 faldt fra ca. 135 dage til 71 dage. I samme periode steg antallet af ikke-akutte indlæggelser fra 45 til 64.

Spm. nr. S 759

Til udenrigsministeren (28/2 86) af:

Fischer (KF):

»Hvilke oplysninger kan udenrigsministeren give om menneskerettighedssituationen i Afghanistan på baggrund af den til FNs menneskerettighedskommission udarbejdede rapport, der blev offentliggjort den 26. februar 1986?«

Begrundelse

FNs menneskerettighedskommission offentliggjorde i efteråret 1985 en rapport om vidtgående krænkelse af menneskerettighederne i Afghanistan. Nu har lederen af dette arbejde, den østrigske juraprofessor Felix Ermacora, netop offentliggjort en ny rapport, der forstærker indtrykket af de grusomheder, den afghanske civilbefolkning udsættes for af de sovjetiske besættelsestropper og regimets soldater. På baggrund af denne opfordring ønskes udenrigsministerens vurdering af den seneste udvikling i Afghanistan.

Svar (1/4 86):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Drøftelsen af situationen i Afghanistan på FNs menneskerettighedskommissions samling i februar-marts måned tog sit udgangspunkt i en ny rapport udarbejdet af den særlige rapportør vedrørende Afghanistan, den østrigske professor Felix Ermacora.

Rapporten bygger i høj grad på den foreløbige rapport afgivet til FNs 40. generalforsamling i 1985, på grundlag af hvilken generalforsamlingen for første gang vedtog en stærkt kritisk resolution om menneskerettighedssituationen i Afghanistan. Den nye rapport indeholder bl.a. elementer, som er fremkommet under rapportørens seneste undersøgelser og samtaler i flygtningelejre i Pakistan i december 1985 og januar 1986.

[Udenrigsministeren]

Professor Ermacora understreger i sin rapport meget klart den krigslignende situation i Afghanistan. Guerillakrigen er nu nået til byerne, og i de mere fjerntliggende egne er der efterhånden tale om direkte konfrontation. Det fremhæves, at regeringen ofte kontrollerer de større landsbyer og byer alene i dagtimerne, og at landet de facto nu er delt.

I rapporten opgøres antallet af civile ofre for krigshandlingerne til ca. 35.000 i 1985. De fleste af disse angives dræbt ved bombe- og granatangreb og under direkte massakrer mod civilbefolkningen. Det anføres, at begge krigens parter har gjort sig skyldige i brutal fremfærd, men at de fleste beviser peger på de sovjetiske troppers fortsatte anvendelse af såkaldte »Booby-trap«-bomber, udformet som legetøj, tændstikæsker, kuglepenne m.v.

På mødet i folketinget den 16. februar 1986 redegjorde jeg for regeringens politik over for Afghanistan. Den nu foreliggende rapport bringer nye uhyggelige vidnesbyrd om de massive krænkelser af menneskerettighederne, som finder sted i Afghanistan i dag. På denne baggrund var Danmark medfor-slagsstiller til en resolution om menneskerettighedssituationen i Afghanistan, der blev behandlet og vedtaget af FN's menneskerettighedskommission den 12. marts 1986.

I resolutionen udtrykkes dyb bekymring over, at de afghanske myndigheder – stærkt støttet af fremmede tropper – fortsat behandler deres modstandere uden respekt for de fundamentale menneskerettigheder. Der udtrykkes dyb bekymring over de former for krigsførelse, der anvendes, herunder bombing og andre operationer, som rammer civilbefolkningen, ligesom der gives udtryk for dyb uro over den udbredte anvendelse af tortur og summariske henrettelser og over de udbredte krænkelser af menneskerettighederne, der har fået millioner af afghanere til at flygte.

I konsekvens heraf beslutter kommissionen at forlænge mandatet for den særlige rapportør med endnu et år og anmode ham om at afgive rapport til næste generalforsamling og til 43. samling af kommissionen i 1987.

Spm. nr. S 769

Til finansministeren (28/2 86) af:

Carsten Andersen (SF):

»Kan ministeren oplyse ansættelsesancien-niteten for de ansatte i de tjenestemandslignende stillinger ved statens søfartsskoler og begrundelsen for, at over halvdelen af underviserne på søfartsskolerne er uden ansættelsesaftaler?«

Svar (25/3 86):

Finansministeren (Palle Simonsen):

Ifølge indhentede oplysninger fra industri-ministeriet er ansættelsesancien-niteten for de 17 undervisere, der er ansat i tjenestemandslignende stillinger ved statens søfartsskoler, følgende:

- 2 er ansat i 1961
- 1 er ansat i 1970
- 1 er ansat i 1971
- 2 er ansat i 1980
- 5 er ansat i 1982
- 3 er ansat i 1983
- 1 er ansat i 1984
- 2 er ansat i 1985

Det er ligeledes af industriministeriet oplyst, at ingen af underviserne på statens søfartsskoler er uden ansættelsesaftale. De pågældende modtager en ansættelsesskrivelse, hvori deres status angives, og ansættelsen bekræftes af den ansatte på en genpart af ansættelsesskrivelsen.

Spm. nr. S 802

Til justitsministeren (7/3 86) af:

Lenger (VS):

»Vil ministeren overveje at fritage pasudskiftninger for gebyr, når udskiftningen sker inden for passets gyldighedsperiode og alene skyldes, at der ikke er plads til flere stempler?«

Begrundelse

Det koster 300 kr. at udskifte et pas. Dette beløb skal betales, både når gyldighedsperioden er udløbet, og når passet skal udskiftes, fordi der ikke er plads til flere stempler.

Det forekommer urimeligt, at gebyret skal betales i sidstnævnte tilfælde, fordi pasindehaveren er uden skyld i, at visse lande sædvanligvis er temmelig gavmilde med at forsyne passet med stempler. Et pas, der er overfyldt med stempler, udtrykker derfor ikke

[Lenger]

nødvendigvis en stor rejseaktivitet for pasindehaveren, men alene, at pågældende især er rejst til og fra lande, der stempler adskillige gange for hver ind- og udrejse.

Særlig grotesk er situationen for den person, som rejser til Vestberlin, idet DDRs grænsemyndigheder alt i alt stempler fire gange, mens øvrige rejsende til Forbundsrepublikken ikke nødvendigvis får et eneste stempel. Ved indrejse i f.eks. Ungarn og Tjekkosllovakiet fylder ét stempel en hel side i passet.

I de hidtidige grønne danske pas er der 26 sider til stempler, og derfor skal der ikke præsteres nogen særlig intens rejseaktivitet for, at passet er opbrugt, før gyldighedsperioden er udløbet. Det afgørende er ikke, hvor meget man rejser, men hvor man rejser hen. Pasindehaveren er derfor uden skyld i, at passet skal udskiftes før tiden. I sådanne situationer burde pasfornyelse efter spørgerens mening være gebyrfri, eller i det mindste burde der gives nedslag i gebyret svarende til den udnyttede del af passets gyldighedsperiode.

Svar (21/3 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

I henhold til paslovens § 1, stk. 3, fastsætter justitsministeren gebyrer for udstedelse af pas. Gebyrerne er fastsat ved § 10 i pasbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 114 af 20. marts 1963 med senere ændringer).

I henhold til pasbekendtgørelsens § 6, stk. 4, kan nyt pas udstedes, selv om gyldighedsperioden for den pågældendes tidligere pas ikke er udløbet, såfremt det tidligere pas tilbageleveres, eller såfremt det på fyldestgørende måde godtgøres, at passet er bortkommet. Der skal også ved en sådan pasfornyelse betales gebyr.

Pas udstedes bortset fra pas til unge under 18 år med en gyldighedstid på 10 år, og alle pas udstedes med 32 sider.

Fra forskellig side har justitsministeriet modtaget henvendelse om muligheden for enten at udstede pas med ekstra sider eller at indføre en regel som den af spørgeren nævnte.

Justitsministeriet overvejer for tiden spørgsmålet, og man har senest i anledning af en henvendelse fra Industrirådet modtaget en udtalelse fra rigspolitichefen vedrørende

muligheden for at udstede særlige pas med et større antal sider til viseringer.

Justitsministeriet vil holde spørgeren orienteret om resultatet af disse overvejelser.

Spm. nr. S 809

Til *arbejdsministeren* (10/3 86) af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

»Agtter ministeren at tage sit afslag om kortlægning af asbest på danske arbejdspladser op til fornyet overvejelse, efter at miljøministeren nu har udtalt, at man må overveje en kortlægning af brugen af plader indendørs i f.eks. børnehaver, og hvornår vil ministeren i bekræftende fald påbegynde kortlægningen?«

Begrundelse

Ministeren har i et svar på spørgsmål nr. 16 af 12. juni 1985 vedrørende beslutningsforslag nr. B 126 i folketingsåret 1984-85 fra arbejdsmarkedsudvalget om en eventuel kortlægning af asbesten på danske arbejdspladser i form af isolering, pakninger, loftsplader, vægge eller vægplader oplyst, at ministeren ikke har taget/villet tage initiativ til en kortlægning af asbesten på danske arbejdspladser.

Begrundelsen er, at omfanget af de ressourcer, der i givet fald skulle investeres, ville antage uoverskuelige dimensioner, samtidig med at formålet ville være uklart.

Men formålet er indlysende. For at rense samfundet for asbest må man vide, hvor den er. Og det er nødvendigt med en koordineret landsdækkende indsats. Der blev for nogle uger siden målt faretruende høje koncentrationer af asbestfibre i en århusiansk børnehave, og nu ser vi en bølge af lukninger af skoler og institutioner med asbestholdige lofts- eller vægplader.

Svar (21/3 86):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Arbejdstilsynet har over for mig oplyst, at arbejdstilsynet ikke har planer om en kortlægning, idet en effektiv kortlægning vil være så ressourcekrævende, at det vil betyde en afgørende svækkelse af tilsynets øvrige arbejde.

[Arbejdsministeren]

På baggrund af den seneste tids debat om emnet vil jeg imidlertid sammen med miljøministeren, boligministeren og indenrigsministeren drøfte, på hvilke punkter der bør ske en forstærket indsats over for asbestproblemet.

Vi vil herunder naturligvis drøfte, om en egentlig kortlægning af asbestanvendelsen i bl.a. bygninger er hensigtsmæssig.

Spm. nr. S 811

Til *indenrigsministeren* (10/3 86) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Er ministeren indstillet på at afholde en del af de udgifter, som amter og kommuner har fået og får på baggrund af nedrivning af asbest- og karlitplader på de kommunale institutioner?«

Begrundelse

De nedskæringer, som amter og kommuner er blevet påført de sidste år, bevirker, at man skal finde besparelser andre steder på de kommunale budgetter for bl.a. at leve op til kravene om et ordentligt miljø på institutionerne, hvilket medfører nedskæringer inden for miljø-, undervisnings-, kultur-, trafik- eller sundhedsområdet.

Alene for Århus kommune har der været tale om et samlet beløb på 100 mill. kr. for udskiftning af plader.

Svar (21/3 86):

Indenrigsministeren (Enggaard):

På nuværende tidspunkt foreligger der ikke sikre opgørelser over, i hvilket omfang der er opsat karlitlofter eller asbestholdige materialer i skoler, daginstitutioner m.v., og i hvilket omfang disse materialer på grund af beskadigelse, placering eller andet udgør et problem i forhold til indeklimaet. Der kan derfor heller ikke på nuværende tidspunkt siges noget om, hvilke udgifter kommunerne vil få på dette område.

Spørgsmålene om, hvordan asbestfarens kan minimeres, og hvordan kommunerne og andre bør forholde sig, overvejes indgående i et samarbejde mellem de berørte statslige myndigheder, jfr. boligministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 799 og S 800 af 6. marts 1986. Regeringen vil på grundlag af disse

overvejelser snarest muligt udsende en koordineret udmelding til landets kommuner om, hvordan man bør forholde sig.

Når denne udmelding er udsendt, vil regeringen optage forhandling med de kommunale organisationer om kompensation for merudgifter som følge heraf. Det vil herunder blive forhandlet, hvordan det kompensationsbeløb, der måtte blive opnået enighed om, kan blive lagt oven i kommunernes vækstramme, jfr. lov nr. 580 af 19. december 1985.

Spm. nr. S 816

Til *finansministeren* (11/3 86) af:

Maisted (FD):

»Hvorfor har ministeren ikke genfremsat aktstykke nr. 334 af den 2. september 1985?«

Begrundelse

Idet spørgeren kan henvise til aktstykke nr. 734 af den 19. september 1955, finder spørgeren det usmageligt, at janteloven anvendes imod en 89-årig dame, der på et langt tidligere tidspunkt kunne have opnået pension i henhold til aktstykke nr. 734 af den 19. september 1955.

Svar (24/3 86):

Finansministeren (Palle Simonsen):

Aktstykket bortfaldt ved udløbet af folketingsåret 1984-85, fordi det ikke forinden var færdigbehandlet af finansudvalget.

På baggrund af de meldinger, jeg modtog fra medlemmer af finansudvalget, der ved en konkret vurdering af det forelagte aktstykke ikke fandt anledning til at fremme sagen, har jeg ikke genfremsat aktstykket.

Spm. nr. S 819

Til *statsministeren* (11/3 86) af:

Albrechtsen (VS):

»Kan statsministeren oplyse, om regeringen har gjort noget for at sikre, at Danmark forbliver atomvåbenfrit i freds-, krise- og krigstid, og i bekræftende fald hvad regeringen har gjort?«

Begrundelse

[Albrechtsen]

I folketingets dagsorden af 1. november 1984 slås det fast, at regeringen i alle relevante internationale organisationer skal arbejde aktivt for, at Danmark forbliver atomvåbenfrit i freds-, krise- og krigstid (dvs. under alle forhold og til hver en tid).

Regeringen har nu haft langt over et år til aktivt at arbejde for dette. Man kan vel uden at gå for vidt fastslå, at indsatsen har været temmelig ringe – for nu at sige det mildt. Men der kan naturligvis være arbejdet i det stille med planer eller initiativer, som folketinget og offentligheden endnu ikke kender til. Under alle omstændigheder må tiden nu være inde til en kritisk vurdering af, hvorledes regeringen har efterlevet denne dagsorden.

Ikke mindst vil det være af betydning for arbejdet i det sikkerhedspolitiske udvalg at vide, om regeringen agter at betragte dagsordenen som en del af det grundlag for sikkerhedspolitikken, som regeringen skal arbejde for at gennemføre.

Under den nordiske parlamentarikerkonference i 1985 var regeringspartierne repræsentanter overordentlig ukonstruktive i deres syn på en nordisk atomvåbenfri zone, og samtidig er det meget svært at få øje på, hvad regeringen har gjort for at sikre Danmarks atomvåbenfrihed i krise- eller krigstid.

Udviklingen bekræfter det synspunkt, som VS gav udtryk for i forbindelse med nedsættelsen af det sikkerhedspolitiske udvalg, at en sikkerhedspolitisk borgfred vil være en hindring for sikkerhedspolitiske fremskridt.

Svar (21/3 86):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Regeringen har i overensstemmelse med pålægget i folketingets motiverede dagsorden af 3. maj 1984 arbejdet i NATO og andre internationale organer for, at Danmark forbliver atomvåbenfrit i freds-, krise- og krigstid ved at fremme planerne om at gøre Norden til en atomvåbenfri zone i en større europæisk sammenhæng. Folketinget bekræftede sit pålæg til regeringen i motiveret dagsorden af 1. november 1984.

Under debatten om sidstnævnte dagsorden understregede forslagsstillerne, at man ikke ønskede ensidige danske skridt i atomvåbenspørgsmål. Udenrigsministeren lagde i sit indlæg vægt på dette og sagde, at regeringen

måtte konsultere Danmarks venner og alliancepårtnerne, idet den ikke agtede at foretage sig noget, der kunne bringe Danmarks medlemskab af NATO eller Danmarks sikkerhed i fare.

Et egentligt initiativ med sigte på en traktatfæstelse af den eksisterende atomvåbenfrihed i Norden må således som et første skridt forudsætte, at de nordiske lande indbyrdes bliver enige herom. Regeringen har derfor sikret sig, at spørgsmålet løbende er blevet drøftet på de halvårlige nordiske udenrigsministermøder og under bilaterale møder med de andre nordiske lande. Disse drøftelser vil naturligvis fortsætte.

Spm. nr. S 822

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (13/3 86) af:

Maisted (FD):

»Agter ministeren at tage initiativ – herunder eventuelt i form af lovændring – til, at der i forbindelse med etablering af et dansk TV 2 kan rådes over dele af radiofonden?«

Begrundelse

Radiofonden under Danmarks Radio var den 31. december 1985 på 303 mill. kr. og er ved udgangen af 1986 budgetteret til 317 mill. kr. Til sammenligning var den den 31. december 1982 169 mill. kr. Da disse midler er etableret af kunderne under Danmarks Radio, finder spørgeren det rimeligt, at disse midler netop kommer seerne til gode, hvilket kan ske ved etablering af det danske TV 2.

I en tid, hvor der skal findes midler til et sådant projekt, finder spørgeren det ikke rimeligt, at en så stor driftsreserve som ca. 320 mill. kr. ligger i radiofonden. I overensstemmelse med andre regeringshenstillinger burde ca. 35–50 mill. kr. (2 pct. af budgettet) være tilstrækkeligt.

Midlerne er tvangsudsikret som licens og vil som sådanne kunne bruges i skævt konkurrenceøjemed, således som det allerede er sket, og således som der fra Danmarks Radios driftsledelses side lægges op til i kommende planer.

Svar (25/3 86):

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

I forbindelse med tidligere og igangværende overvejelser om et TV 2 har det været drøftet, hvorvidt et TV 2 kunne finansieres delvis ved overførsler fra Danmarks Radio.

Da disse overvejelser endnu ikke er afsluttet, finder jeg ikke på nuværende tidspunkt at kunne besvare det rejste spørgsmål.

Spm. nr. S 824

Til *justitsministeren* (13/3 86) af:

Inger Harms (SF):

»Hvad agter ministeren at foretage over for en politimand, medlem af en kommunalbestyrelse, der på et offentligt møde opfordrer folk til at tilsidesætte bestemmelser og love vedtaget af folketinget med den begrundelse, at det alligevel ikke vil kunne kontrolleres?«

Begrundelse

Spørgeren refererer til en udsendelse i Radio Syd torsdag den 6. marts kl. 17.00, hvor der blev bragt klip fra en debataften (onsdag den 5. marts) med folketingspolitikere og lokale folk angående fredning af Tøndermarsken.

Under den almindelige debat rejste kommunalbestyrelsesmedlem i Tønder byråd, politibetjent Egon von Lengern Tranberg sig op og opfordrede den lokale befolkning til, såfremt det skulle komme til en fredning af Tøndermarsken, at ignorere en sådan fredning, på samme måde som man selvfølgelig fortsat skulle anvende blyhagl i stedet for stålhagl i Vadehavsområdet, idet der ingen kontrolmuligheder ville være i begge tilfælde.

Spørgeren vil gerne pege på det forkastelige i, at et medlem af det danske politikorps ligefrem opfordrer folk til at bryde danske love og bestemmelser og endvidere medvirker til at nedbryde respekten for folketinget.

Svar (25/3 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Politimesteren i Tønder – hvor den omhandlede polititjenestemand er tjenstgørende – har i anledning af det stillede spørgsmål over for justitsministeriet oplyst, at den pågældendes udtalelser efter hans opfattelse er

fremSAT i egenskab af kommunalpolitiker. Politimesteren har i øvrigt ikke nærmere kendskab til, hvorvidt polititjenestemanden har udtalt sig på den måde, som det anføres i spørgsmålet, og sagen har ikke givet politimesteren anledning til at foretage disciplinære skridt over for den pågældende.

Spm. nr. S 826

Til *finansministeren* (13/3 86) af:

Poulsgaard (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvor meget den seneste regeringsomdannelse vil koste staten i ventepenge og pension til de afgåede ministre?«

Begrundelse

Spørgeren er aldeles ikke uenig i, at det kan være nødvendigt og nyttigt at foretage regeringsændringer. Det, som er faldet spørgeren og mange andre for brystet, er, at folk, der har været ministre, ikke bare kan oppebære ventepenge ét år, men resten af deres liv kan oppebære en pension.

Som det er ministeren bekendt, mener fremskridtspartiet, at folkepensionen er alt for lille, og fremskridtspartiet har derfor stillet forslag om, at dette forhold blev ændret. Dette blev imidlertid afvist af samtlige partier. På den baggrund er det nytteløst og uforståeligt, at unge mennesker, fordi de har været ministre et år eller mere, kan oppebære en større pension end en folkepensionist.

Man må formode, at folk, der har været i stand til at beklæde en ministerpost, også vil være i stand til at skaffe sig smør på brødet, selv om de ikke mere har ministerværdigheden.

Svar (24/3 86):

Finansministeren (Palle Simonsen):

I henhold til lov om vederlag og pension m.v. for ministre har en minister ved afgang fra en ministerstilling ret til i 2 år at oppebære ventepenge svarende til højeste ministerpension, der pr. 1. april 1986 udgør 178.681,05 kr. årligt.

Af de 6 ministre, der er afgået, har 5 fungeret i 3-4 år, hvilket berettiger til en pension på 93.892,67 kr. årligt, og 1 minister har haft en samlet funktionstid som minister på 5-6 år,

[Finansministeren]

hvilket giver ret til en pension på 120.211,01 kr. årligt. Pensionen kommer til udbetaling efter udløbet af ventepengeperioden på 2 år.

I alt andrager udgiften til ventepenge 1.072.086 kr. årligt. Efter 2 år nedsættes udgiften til 589.674 kr. som følge af overgangen til pension.

Spm. nr. S 830

Til *landbrugsministeren* (14/3 86) af:

Leif Hermann (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvorvidt der i forbindelse med ændringerne i den administrative ledelse af landbrugsministeriets vildtforvaltning over for de ansatte er udstedt generelle eller konkrete pålæg om at afholde sig fra offentlige tilkendegivelser om institutionens forhold?«

Svar (1/4 86):

Landbrugsministeren (Britta Schall Holberg):

Der er ikke af landbrugsministeriet eller administrator ved landbrugsministeriets vildtforvaltning udstedt generelle eller konkrete påbud til de ansatte i vildtforvaltningen om at afholde sig fra offentlige tilkendegivelser om institutionens forhold.

I de af administrator fastlagte retningslinier for ledelsen af vildtforvaltningens enheder hedder det, at

- den enkelte sagsbehandler selv besvarer telefoniske og skriftlige forespørgsler udefra for så vidt angår dennes faglige område,
- sager, der indebærer fastlæggelse af ny praksis eller principiel vurdering, drøftes med administrator, inden besvarelsen afsendes,
- alle officielle pressemeddelelser skal godkendes af administrator.

Disse regler omfatter alene udtalelser og meddelelser, der afgives på vildtforvaltningens vegne.

Spm. nr. S 833

Til *indenrigsministeren* (14/3 86) af:

Lenger (VS):

»Kan ministeren oplyse, hvilken hjemmel i styrelseslov eller forretningsorden Københavns borgerrepræsentation gyldigt vil kunne

påberåbe sig som begrundelse for, at sagen om eventuel modtagelse af deltagerne i IGA-konferencen (International Gay Association) på Københavns rådhus blev behandlet for lukkede døre den 6. marts 1986?«

Begrundelse

Københavns borgerrepræsentation besluttede den 6. marts 1986 at nægte en officiel modtagelse på Københavns rådhus af deltagerne i IGA-konferencen til sommer. Beslutningen blev truffet bag lukkede døre.

Imidlertid er det en grundlæggende forudsætning i lovgivningen, styrelsesvedtægter og forretningsordener, at kommunalbestyrelsesmøder er offentlige. Lukkede møder er undtagelsen. Og de skal begrundes i hvert enkelt tilfælde. Det antages sædvanligvis, at kun personsager samt sager om køb og salg skal behandles bag lukkede døre, og i forretningsordenen for Københavns borgerrepræsentation er der heller ikke nævnt andre muligheder. Det ønskes derfor oplyst, hvilken gyldig hjemmel til behandling af sagen bag lukkede døre Københavns borgerrepræsentation vil kunne påberåbe sig.

Det skal for en ordens skyld oplyses, at der kun er givet én begrundelse offentligt: præsidiemedlem Elhardt Madsen gav i Radio Rosa den 9. marts 1986 udtryk for, at menneskers seksualliv hører hjemme bag lukkede døre, men da spørgeren antager, at borgerrepræsentationen næppe har diskuteret de enkelte konferencedeltageres seksualliv, er denne begrundelse næppe holdbar. I så fald har man i hvert fald overtrådt en lang række andre bestemmelser.

For en ordens skyld bemærkes, at såfremt ministeren vælger at besvare spørgsmålet med en foreløbig besvarelse og lade den endelige besvarelse afvente en udtalelse fra borgerrepræsentationen, ønskes der sat en tidsfrist for denne udtalelse, idet Københavns kommune i en række tidligere tilfælde har ladet gå både vinter og vår, før den har reageret - med det resultat, at ministerens endelige besvarelse er blevet uaktuel i mellemtiden.

Foreløbigt svar (25/3 86):

Indenrigsministeren (Enggaard):

[Indenrigsministeren]

Det fremgår af spørgsmålet, at det vedrører en konkret sag. Jeg har derfor bedt Københavns borgerrepræsentation om en udtalelse.

Når borgerrepræsentationens udtalelse foreligger, vil jeg vende tilbage til det stillede spørgsmål.

Spm. nr. S 834

Til *justitsministeren* (14/3 86) af:

Lenger (VS):

»Vil ministeren oplyse, hvornår det kan forventes at Dahlgaardudvalget fremlægger sin betænkning/delbetænkning om forholdene for strafafsonere, herunder fangeløn?«

Begrundelse

Da VS i november 1984 fremsatte forslaget om fangeløn, var der i folketinget en positiv velvilje fra et flertal i tinget. Man ønskede dog at afvente en betænkning/delbetænkning fra Dahlgaardudvalget.

Denne blev lovet ved udgangen af 1985, men fremkom ikke. Spørgeren har herefter ved flere lejligheder under forskellige folketingsdebatter spurgt ministeren, hvor den bliver af. Ministeren har hver gang sagt, at den ville komme inden månedens udgang, men det er endnu ikke sket.

Derfor ønskes nu oplyst, hvornår betænkningen/delbetænkningen kan forventes, idet VS har ladet en genfremsættelse af fangelønsforslaget afvente Dahlgaardudvalgets arbejde for ikke at få det afvist endnu en gang med samme begrundelse som tidligere. Spørgeren finder det en smule irriterende, at betænkningen er forsinket, fordi det har betydning, at folketingets uformelle frist for fremsættelse af lovforslag i mellemtiden er overskredet.

Svar (26/3 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Udvalget forventes at ville afgive endelig betænkning i løbet af den kommende uge.

Spm. nr. S 835

Til *indenrigsministeren* (14/3 86) af:

Helle Degn (S):

»Agter regeringen at friholde kommunerne for statsafgifter på deres anlægs- eller driftsbudgetter, når de går i gang med at udskifte karlitlofter eller asbestmaterialer i skoler, daginstitutioner eller lignende?«

Begrundelse

Mange kommuners budgetter overskrides, hvis disse miljöhensyn skal tilgodeses nu og her, og regeringen har meddelt, at afgiftsundtagelse vil kunne opnås ved visse miljøarbejder.

Det må være oplagt her at friholde for statsstrafteafgift.

Svar (21/3 86):

Indenrigsministeren (Enggaard):

På nuværende tidspunkt foreligger der ikke sikre opgørelser over, i hvilket omfang der er opsat karlitlofter eller asbestholdige materialer i skoler, daginstitutioner m.v., og i hvilket omfang disse materialer på grund af beskadigelse, placering eller andet udgør et problem i forhold til indeklimaet. Der kan derfor på nuværende tidspunkt heller ikke siges noget om, hvilke udgifter kommunerne vil få på dette område.

Spørgsmålene om, hvordan asbestfaren kan minimeres, og hvordan kommunerne og andre bør forholde sig, overvejes indgående i et samarbejde mellem de berørte statslige myndigheder, jfr. boligministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 799 og S 800 af 6. marts 1986. Regeringen vil på grundlag af disse overvejelser snarest muligt udsende en koordineret udmelding til landets kommuner om, hvordan man bør forholde sig.

Når denne udmelding er udsendt, vil regeringen optage forhandling med de kommunale organisationer om kompensation for merudgifter som følge heraf. Det vil herunder blive forhandlet, hvordan det kompensationsbeløb, der måtte blive opnået enighed om, kan blive lagt oven i kommunernes vækstramme, jfr. lov nr. 580 af 19. december 1985.

Det bemærkes, jfr. spørgerens begrundelse, at udgifter til udskiftning af asbestholdige materialer m.v. ikke er omfattet af undtagelsesbestemmelserne i lov nr. 580 af 19. december 1985 om udgifter til miljøforanstaltninger.

Spm. nr. S 836

Til statsministeren (14/3 86) af:

Ole Espersen (S):

»Vil statsministeren orientere folketinget om, hvad regeringen har gjort for at opfylde folketingsbeslutningen af 25. maj 1984 om en øget indsats mod volden?«

Begrundelse

Efter forhandlinger med repræsentanter for regeringen og socialdemokratiet enedes samtlige partier i folketinget i maj 1984 om at vedtage en beslutning om en øget indsats mod volden. Beslutningen pålægger blandt andet regeringen snarest at gennemføre foranstaltninger med henblik på bekæmpelse af alkoholmisbruget ved øget oplysningsarbejde, tilbud om flere fritidsaktiviteter, skærpelse af beværterloven m.v. Regeringen blev også pålagt via en forskningsgruppe at gennemføre en analyse af voldens årsager, herunder af de formodede voldsskabende virkninger af voldsfilm, videovold m.v. Beslutningen indeholdt endvidere pålæg om gennemførelse af en hurtig sagsbehandling vedrørende volds-sager, herunder i form af hurtigere behandling ved domstolene og hurtigere indsættelse af voldsdømte til afsoning.

Det vil være af interesse for folketinget at få en samlet orientering om og i hvilket omfang beslutningen er gennemført.

Svar (26/3 86):

Statsministeren (Ellemann-Jensen, fg.):

Regeringen prioriterer fortsat bekæmpelsen af voldskriminaliteten meget højt. Der er således i de senere år gennemført en lang række foranstaltninger på dette område, som imødekommer hensigten med folketingsbeslutningen af 25. maj 1984 om en øget indsats mod volden.

Med henblik på at bekæmpe alkoholmisbruget og dermed skabe en mere effektiv forebyggelse af voldskriminaliteten har det nye alkohol- og narkotikaråd taget en lang række initiativer ikke mindst med hensyn til oplysning af børn og unge. Regeringen prioriterer fortsat alkohollaboratoriernes arbejde højt og yder betydelig støtte til private organisationer på dette område.

Regeringen har på baggrund af folketingsbeslutningen foretaget en undersøgelse af problemerne vedrørende stråmandsvirksomhed i forbindelse med fratagelse af alkoholbevillinger. Undersøgelsen viste, at en sådan virksomhed ikke synes at frembyde problemer i de tre undersøgte politikredse.

Det kriminalpræventive råds indsats inden for voldsområdet er styrket ved øgede bevillinger, og en arbejdsgruppe under rådet er for tiden ved at foretage en analyse af voldens årsager.

Regeringen har lagt og lægger fortsat megen vægt på at forøge den præventive og angstdæmpende indsats, som politiets patruljering og f.eks. DSB-personalets tilstedeværelse i S-tog og på stationer har. Der er således fra eftersommeren 1984 til foråret 1985 antaget yderligere 50 togrevisorer, således at styrken nu er på ca. 100. Også politistyrken er blevet udvidet og vil ved udgangen af 1987 være på 9.750 personer, svarende til 550 personer mere end i 1983. Det er regeringens opfattelse, at forøgelsen af politistyrken, herunder af det lokale politi, vil øge politistyrkens præventive funktion og dermed medvirke til en begrænsning af den samlede kriminalitet.

Regeringen har endvidere taget en lang række initiativer med henblik på at opnå en hurtigere sagsbehandling af volds-sager.

Straffelovrådet er for tiden ved at revidere straffelovens bestemmelser om vold og forventer at kunne afgive betænkning herom inden sommeren 1986.

Ved finansloven for 1985 er der oprettet 20 nye stillinger som kontorfunktionærer ved politiet som led i opfølgningen af folketingsbeslutningen af 25. maj 1984.

Der er gennemført ændringer i sagsfordelingen mellem ordens- og kriminalpolitiet bl.a. med henblik på en hurtigere behandling af volds-sager.

Justitsministeren har endvidere for nylig i en cirkulæreskrivelse anmodet politiet og anklagemyndigheden om at fremskynde behandlingen af sager om vold eller anden personfarlig kriminalitet mest muligt, og anklagemyndigheden er instrueret om ved sagernes fremsendelse til retten at anmode om en særlig hurtig berømmelse af disse sager.

Regeringen finder det fortsat af væsentlig betydning for retshåndhævelsen, at domfældte kommer til afsoning snarest muligt efter

[Statsministeren]

dommen. Det gælder ikke mindst, når der er tale om straffe for vold. Der blev derfor allerede i sommeren 1984 gennemført en ordning, hvorefter domfældte med straffetider på op til 3-4 måneder kan hensættes til afsoning i arresthus. Denne ordning har navnlig til formål at sikre, at voldsdømte kan indkaldes til afsoning snarest efter dommen.

Den 7. marts 1986 har kriminalforsorgen udsendt nærmere retningslinier om indkaldelse til afsoning af personer på fri fod, som er idømt frihedsstraf for vold eller anden personfarlig kriminalitet. Også disse retningslinier har til formål at sikre, at domfældte, som er idømt frihedsstraf for vold, bliver indkaldt forlods. Det er samtidig præciseret, at der bør udvises tilbageholdenhed med at give udsættelse med strafafsoning i sådanne sager.

Justitsministeriet har endvidere haft en drøftelse med formanden for Dommerforeningen, der har givet udtryk for, at han ser positivt på de to sidstnævnte initiativer, og Dommerforeningens formand har givet tilsagn om at tage spørgsmålet om domstolenes berammelsestider i voldssager op inden for domstolene.

Spm. nr. S 837

Til *miljøministeren* (14/3 86) af:

Leif Hermann (SF):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at forhindre forekomster af aflatoxin i fødevarer?«

Begrundelse

Dagbladet Politiken oplyser den 14. marts 1986, at der er konstateret forekomster af stoffet aflatoxin i visse fødevarer. Det anses for givet, at aflatoxin er kræftfremkaldende, og et initiativ fra ministerens side forekommer derfor absolut påkrævet.

Svar (1/4 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Aflatoxiner er kræftfremkaldende stoffer, som naturligvis er uønskede forureninger i maden. Der findes forskellige aflatoxiner, hvoraf nogle anses for at være farligere end andre.

Aflatoxiner kan dannes af visse skimmel-svampe, når de vokser under varme og fugtige betingelser. Det er derfor især importerede produkter, som kan indeholde aflatoxiner.

De farligste aflatoxiner, som mennesker direkte kan komme til at spise, findes i jordnødder og paranødder. Her kan de desuden findes i relativt store mængder.

Derfor har miljøministeriet allerede i 1971 indført regler om, at alle jordnødder, der kommer til Danmark, skal kontrolleres for aflatoxiner og afvises, hvis indhold heraf påvises. Det samme gælder fra 1974 for paranødder.

Levnedsmiddelstyrelsen har i de seneste år opprioriteret arbejdet med mycotoxiner, det vil sige giftstoffer, som kan hidrøre fra mugvækst, hvoraf aflatoxiner er en undergruppe. Senest har to redegørelser herom været forelagt levnedsmiddelrådet i 1985, og arbejdet fortsætter på det grundlag, som blev forelagt for og fik tilslutning fra levnedsmiddelrådet.

Jeg vil selvfølgelig gribe ind, hvis der gennem dette arbejde eller ad anden vej afdækkes problemer, som hensigtsmæssigt kan reguleres inden for levnedsmiddelovens rammer.

Aflatoxiner i mælk og ost stammer fra forurenede foderstoffer. Uanset at der her er tale om indhold af en af de mindre farlige typer aflatoxiner, og at de mængder, som af og til påvises, er langt mindre end dem, som findes i forurenede jordnødder o.lign., finder jeg, at der bør sættes ind over for det forurenede foder, der som nævnt er kilden til forureningen.

Jeg har derfor over for landbrugsministeren udtalt min støtte til de initiativer, der er under forberedelse i landbrugsministeriet for at hindre anvendelse af aflatoxinholdigt foder til husdyr.

Fiskeriministerens har oplyst, at aflatoxin ikke må forekomme i foder til fisk i henhold til gældende lovgivning. Dette forbud vil blive præciseret i en ny bekendtgørelse.

Spm. nr. S 838

Til *finansministeren* (14/3 86) af:

Carsten Andersen (SF):

»Vil ministeren oplyse, på hvilken måde han har pålagt ledelserne på de forskellige statslige arbejdspladser at medinddrage med-

[Carsten Andersen]

arbejdersiden – B-siden – i samarbejdsudvalgene i udarbejdelsen af moderniseringsplanerne?»

Begrundelse

Spørgsmålet er stillet til afklaring af, om folketingets beslutning fra april 1984 er fulgt op.

Svar (21/3 86):

Finansministeren (Palle Simonsen):

Jeg lægger stor vægt på, at personalet aktivt inddrages i moderniseringsarbejdet, bl.a. ved drøftelser i statens samarbejdsudvalg.

Det er ledelsen i de enkelte statslige institutioner, der skal sikre, at dette finder sted i henhold til de gældende samarbejdsregler og i overensstemmelse med folketingets dagsorden af 9. maj 1984 om de ansattes medbestemmelse i forbindelse med moderniseringsprogrammet for den offentlige sektor.

I øvrigt kan jeg henvide til den tidligere finansministers svar af 28. juni 1984 på spørgsmål nr. S 663 af Carsten Andersen (SF), hvoraf det bl.a. fremgår, at han i en skrivelse til regeringens medlemmer har orienteret om dagsordenen og understreget, at dagsordenen indebærer, at de ansatte i staten inden for de gældende samarbejdsregler skal gives mulighed for medbestemmelse ved moderniseringsprogrammets tilrettelæggelse og gennemførelse ved drøftelser i statens samarbejdsudvalg. Skrivelsen understregede endvidere værdien af, at den del af moderniseringen, der berører personalet, gøres til genstand for drøftelser i samarbejdsudvalgene.

Spm. nr. S 839

Til finansministeren (14/3 86) af:

Carsten Andersen (SF):

»Vil ministeren oplyse, i hvilke samarbejdsudvalg, såvel lokale som centrale, oprettet til moderniseringsplanerne blev drøftet, før der blev truffet beslutninger af lederne?»

Begrundelse

Spørgsmålet er stillet til afklaring af, om folketingets beslutning fra april 1984 er fulgt op.

Svar (21/3 86):

Finansministeren (Palle Simonsen):

Der foreligger ikke nogen oversigt over, hvilke af de i alt ca. 1.400 statslige samarbejdsudvalg der har drøftet oplæg til moderniseringsplaner for 1986-87.

Spørgsmål i forbindelse med moderniseringsplanerne, der berører personalet, skal gøres til genstand for drøftelse i de enkelte samarbejdsudvalg i overensstemmelse med de gældende samarbejdsregler samt folketingets dagsorden af 9. maj 1984 om de ansattes medbestemmelse i forbindelse med moderniseringsprogrammet for den offentlige sektor.

I øvrigt kan jeg henvide til mit svar på spørgsmål nr. S 838 af Carsten Andersen (SF).

Spm. nr. S 840

Til udenrigsministeren (17/3 86) af:

Albrechtsen (VS):

»Er det korrekt, at Frankrig søger at genere New Zealands eksport af landbrugsvarer, herunder søger at få andre EF-lande til at gøre det samme, og hvad vil ministeren i bekræftende fald gøre for at undgå en sådan »mobning« af New Zealand?»

Begrundelse

Ifølge Politiken den 16. marts 1986 anklager New Zealands premierminister, David Lange, nu Frankrig for at genere New Zealands eksport af landbrugsvarer for på den måde at tvinge landet til at udlevere de to franske agenter, som sidder fængslet for attentatet på Greenpeaceskibet i Aucklands havn.

Øg Frankrig vil måske også forsøge at overtale andre EF-lande til at føre samme politik.

Frankrig bør ved enhver lejlighed have at vide, at dets udenrigspolitiske metoder i Stillehavet er helt og aldeles uacceptable. Det er jo helt utroligt, hvis New Zealand skal generes, fordi landet har modsat sig fransk statsterrorismen. Derfor er det selvfølgelig en oplagt dansk opgave at støtte New Zealand i denne sag og være med til at sikre, at EF-landene ikke medvirker til noget sådant.

Svar (25/3 86):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Det kan oplyses, at New Zealand har anmodet EF om konsultationer i GATT under henvisning til, at Frankrig skal have indført handelshindringer for indførsel af visse landbrugsprodukter. Det skal i EF drøftes, hvorledes man vil reagere på New Zealands anmodning, der sigter mod at finde en løsning i overensstemmelse med de fremgangsmåder, som anvendes i GATT. Som led i sagens behandling forventes EF-Kommissionen at undersøge indholdet af de franske foranstaltninger og herunder vurdere disses forenelighed med EFs og GATTs bestemmelser.

Spm. nr. S 842

Til *socialministeren* (17/3 86) af:

Hagen Hagensen (KF):

»Hvordan finder ministeren der kan skabes mulighed for anbringelse af børn, der har begået alvorligere kriminalitet med sigte på at påvirke dem til at afstå fra lovovertrædelser?«

Begrundelse

Børn under den kriminelle lavalder på 15 år kan være så belastet gennem begåede alvorligere forbrydelser, at der er behov for at få dem afsondret fra det uheldige og skadelige miljø, de er kommet ind i.

De eksisterende anbringelsesmuligheder synes ikke at være tilstrækkelige eller hensigtsmæssige. Det er helt uacceptabelt at tale om at ville sætte den kriminelle lavalder ned. Børnene skal selysagt ikke sættes i fængsel. Al tale herom må høre op. Men når børn er kommet ind i kriminalitet og de ikke gennem omsorg og hjælp fra deres hjem og forældre med bistand fra sociale myndigheder kan hjælpes, må der skabes mulighed for anbringelse af børn på steder, hvor der kan være omsorg, behandling og påvirkning.

Der bør i øvrigt ske et øget samvirke mellem sociale myndigheder og børnenes hjem. Det er afgørende og fornødent.

Svar (26/3 86):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Som bistanndsloven er udformet, findes der allerede i dag tilstrækkelige muligheder for at etablere døgnopholdssteder, som kan modta-

ge børn og unge, der på grund af kriminalitet skal anbringes uden for hjemmet.

Med lovændringen pr. 1. januar 1985 af reglerne om børns og unges døgnophold er grundlaget for at udbygge døgntilbud til børn og unge blevet styrket.

Det er således op til de kommunale myndigheder inden for de enkelte amtskommuner i samarbejde at udforme den konkrete politik inden for området.

Efter lovændringen sker visitationen til døgnophold i højere grad end hidtil i et samarbejde mellem kommune og amtskommune. Herved styrkes den samlede indsats over for børnene.

Socialstyrelsen har oplyst, at der gennem traditionelle og såkaldt alternative projekter, gennem døgninstitutioner og plejefamilier og gennem forskellige kombinationer heraf gøres ihærdige forsøg på at hjælpe den omhandlede gruppe børn og deres familier inden for de givne administrative og økonomiske rammer.

Der skønnes ikke på denne baggrund at være behov for at skabe yderligere muligheder for at kunne iværksætte andre typer af døgnforanstaltninger.

Spm. nr. S 843

Til *justitsministeren* (17/3 86) af:

Fischer (KF):

»Har dansk politi efter justitsministerens opfattelse tilstrækkelige muligheder for at opklare den narkotikakriminalitet, der består i salg af stoffet amfetamin især i københavnske værtshusmiljøer, og bør der eventuelt tages skridt til at styrke det kriminalpræventive råds muligheder for at oplyse unge om de store risici, der er forbundet med brug af amfetamin?«

Begrundelse

Af fjernsynsprogrammet »Lørdagskanalen« den 15. marts 1986 fremgik det, at det er let for gæster i københavnske værtshuse at købe stoffet amfetamin, og det fremgik endvidere, at dette ulovlige salg bliver stadig mere udbredt blandt unge.

Justitsministeren bedes derfor oplyse, om han mener, at politiet har tilstrækkelige muligheder for at gribe ind over for denne kriminalitet, der bl.a. har sit udgangspunkt i

[Fischer]

lokale ulovlige laboratorier, og i forbindelse med unges særlig udsatte situation ved påbegyndelsen af brug af dette farlige rusmiddel bedes justitsministeren oplyse, om der eventuelt er behov for en forstærket oplysning fra det kriminalpræventive råds side rettet mod unge for at advare dem imod at påbegynde brugen af amfetamin og lignende stoffer.

Svar (25/3 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Politiets indsats for at bekæmpe narkotikakriminaliteten prioriteres meget højt. Politiet gør således en stor indsats både med hensyn til det forebyggende arbejde, især blandt de helt unge, og med hensyn til det direkte efterforskningsmæssige arbejde for at standse indsmugling og forhandling af narkotika. Dette arbejde sker i øvrigt i et tæt samarbejde med andre myndigheder og lande.

I den sammenhæng er politiet helt opmærksomt på de særlige forhold, der gør sig gældende vedrørende indsatsen mod amfetaminmisbruget og i øvrigt det tilsvarende misbrug af kokain. Udviklingen på dette område følges således meget nøje. For så vidt angår amfetamin kan det i den forbindelse oplyses, at politiet i årene 1981-1985 beslaglagde henholdsvis 4,3 kg, 2,3 kg, 6,9 kg, 2,0 kg og 4,0 kg. Endvidere kan det nævnes, at politiet i 1985 afslørede flere illegale amfetaminlaboratorier. Samarbejdet mellem politi og toldvæsen er samtidig blevet yderligere styrket, specielt vedrørende informationsvirksomhed og fælles indsats ved landets grænser. I den forbindelse kan endvidere nævnes den styrkelse, der er sket ved oprettelsen af rigspoliti-chefens afdeling for narkotikainformation.

Endelig kan det oplyses, at det kriminalpræventive råd vil overveje, hvorvidt der er behov for at iværksætte særlige initiativer med henblik på at informere om de skadelige virkninger ved brug af amfetamin og kokain.

Spm. nr. S 844

Til *ministeren for skatter og afgifter* (17/3 86) af:

Lenger (VS):

»Hvilke nettoændringer sker der i toldvæsenets personalenormering i årene 1986, 1987, 1988 og 1989?«

Begrundelse

Spørgsmålet stilles, fordi regeringen med den ene hånd forbereder nedskæringer i toldvæsenets personalenormeringer i de kommende år, mens den med den anden hånd vil afsætte 50 mill. kr. til en effektivisering af ligningen for at opfylde skatteforligets intentioner om et øget provenu.

Meget tyder på, at det hele går lige op, og at regeringen dermed præsterer at sætte sig mellem to stole med det resultat, at skatteforligets målsætning ikke opfyldes.

Svar (25/3 86):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Jeg kan henholde mig til vedlagte svar af 14. marts 1986 til folketingets skatte- og afgiftsudvalg.

Bilag

Ministeriet for skatter og afgifter
Departementet for told- og forbrugsafgifter
14. marts 1986

L 106 – bilag 103

Spørgsmål 86:

Der udbedes en oversigt over ansatte i toldvæsenet opdelt på personalekategorier i perioden 1982-86 og skøn for årene 1987, 1988 og 1989.

Svar:

Antallet af ansatte i toldvæsenet omregnet til fuldtidsstillinger og fordelingen på personalekategorier har i årene 1982-1986 været følgende:

	1982	1983	1984	1985	1986
Toldfaglige linie	1864	1867	1859	1830	1783
Toldbetjentlinie.....	1191	1177	1122	1158	1109
Kontorfaglige linie	2144	2150	2145	2117	2073
Andre	31	42	46	50	53
I alt	5230	5236	5172	5155	5018

Tallene er pr. 1. januar det pågældende år.

Det kan oplyses, at toldvæsenet i de seneste år ikke har udfyldt sin personaleramme ifølge finansloven. I finansåret 1985 har toldvæsenet således ved tillægsbevillingsloven fået overført mere end 10 mill. kr. fra lønkontiene til den øvrige drift.

Det er ikke på nuværende tidspunkt muligt at skønne over antallet af ansatte i de forskellige personalekategorier i årene 1987-1989.

Regeringen er imidlertid indstillet på at sikre toldvæsenet de nødvendige ressourcer til gennemførelse af den effektivisering af kontrolindsats m.v., der er vedtaget af folketinget ved dagsorden af 18. maj 1983 og bekræftet som del af aftalen om skattereformen af 19. juni 1985. Derfor vil eventuelle rammenedskæringer 1987-1989 i fornødent omfang blive modvirket ved at sikre toldvæsenet kompenserende indtægter eller ekstraordinære bevillinger.

Spørgsmål 87:

Der udbedes en oversigt over budgettal for toldvæsenet i faste priser specificeret på gennemførte og bebudede besparelser samt merbevillinger i perioden 1984-1989.

Svar:

Budgetteringsrammerne for toldvæsenet i årene 1984-1986 har i januar 1985-prisniveau været følgende ekskl. lånebeløb:

1984 1.096,6 mill. kr.

1985 1.100,8 mill. kr.

1986 1.074,7 mill. kr.

Der er i 1985 og 1986 foretaget reduktioner af toldvæsenets anlægsbevillinger med henholdsvis 1 mill. og 9 mill. kr.

I øvrigt har toldvæsenet været friholdt for reduktioner. Der er i treårsperioden ikke ydet merbevillinger til særlige formål.

Ministeriet for skatter og afgifters budgetteringsrammer for 1987 og for budgetover-

slagsårene 1988 og 1989 inkl. udgifter til gennemførelsen af skattereformen er fastsat til 2.161,3, 2.088,8 og 2.027,6 mill. kr.

Finansministeriet har fastsat en faldende ramme for budgetoverslagsårene, idet der er indregnet reduktioner som følge af produktivitetsforbedringer. Rammerne for 1987 og de to budgetoverslagsår er endnu ikke fordelt mellem tolddepartementets og skattedepartementets områder. Toldvæsenets andel af ministeriets budgetteringsrammer i årene 1984, 1985 og 1986 har været henholdsvis 56,7, 58,0 og 57,3 pct., og der regnes med nogenlunde samme relative andel i de kommende 3 år. Den endelige fastsættelse af toldvæsenets ramme foretages ved udarbejdelsen af finanslovbidragene i de enkelte år.

Spørgsmål 88:

I forlængelse af ministerens oplysninger i samrådet om, at der ikke er planer om at reducere antallet af ansatte inden for toldvæsenet, bedes oplyst, om budgetterne for 1987-89 kan rumme et uændret personaletal, når der også tages hensyn til tilbagebetaling af lån til omdisponeringsreserven og ændringerne nævnt i spørgsmål 87.

Svar:

Toldvæsenets personaleramme er i 1986 ifølge finansloven 5.354. Ministeriet for skatter og afgifters årsværksramme for 1987-89 er fastsat til 7.807, 7.631 og 7.431. Toldvæsenets andel af årsværksrammen vil ligeledes blive fastsat i forbindelse med udarbejdelsen af finanslovbidragene i de enkelte år.

Lønsumsrammen på finansloven fastsættes kun for 1 år ad gangen. Ministeriet for skatter og afgifters lønsumsramme vedrørende finanslovsforslaget for 1987 er fastsat til 1.358,3 mill. kr. Rammen er tilstrækkelig i forhold til den skønnede personaleramme i toldvæsenet i det kommende finansår.

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (17/3 86) af:

Inger Harms (SF):

»Vil ministeren overveje at lade kulturministeriet være medvirkende til på samme måde, som man i dag yder tilskud til at bevare danske antikviteter på museer og lignende, også at bevare gamle danske husdyrracer for vore efterkommere?«

Begrundelse

Akkurat som man i dag udstiller danske antikviteter på egns museer m.m., kunne man jo også udstille de gamle danske husdyrracer, som nu næsten ikke findes mere. Disse skulle naturligvis være i et naturligt miljø som f.eks. Frilandsmuseet i Lyngby, hvor man har udstillet gamle danske gårdbygninger. Museumsarealet kan virke noget sterilt; dette kunne der rådes bod på ved i naturlig tilknytning til bygningerne at have de omtalte gamle husdyrracer.

Man troede, at de gamle husdyrracer var uddøde, men en privatmand har på Damgården på Lyø samlet en enestående bestand af de gamle husdyr. Hvis denne gård med disse dyr får lov at bestå, vil gården være leveringsdygtig i disse originale racer.

Spørgeren mener, at det vil være synd, at disse dyr til stadighed skal være gemt væk, men kunne i stedet ønske sig, at børn i dag og fremover fik lejlighed til at se, hvordan en ko, en gris, et får m.m. så ud, inden dansk landbrug startede den intensive danske husdyrproduktion, der har ødelagt mange af de gamle robuste arveanlæg og i stedet nu frembringer strømlinede eksemplarer, der både skal passe til det ene og det andet, men så til gengæld har fået en masse skavanker.

Svar (21/3 86):

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Bevaring af gamle danske husdyrracer er en opgave, der primært må varetages af andre end museer. En sådan bevaringsopgave forudsætter en sagkundskab og faciliteter, som museerne normalt ikke vil være i besiddelse af.

Derimod kan nogle af de kulturhistoriske museer, typisk frilandsmuseerne, medvirke til at vise danske husdyr som et naturligt led i

bygningssamlingerne og dermed i disse museers arbejdsområder. Dette sker allerede i dag på en række frilandsmuseer.

Disse museer, der i øvrigt samarbejder om en række fælles spørgsmål i en såkaldt »landbrugspulje«, er meget interesserede i at kunne vise typiske eksempler på gamle danske husdyrracer, men hidtil har det været vanskeligt for museerne at få fastlagt disse typiske eksempler. Imidlertid er der nu nedsat et udvalg under landbrugsministeriet med den opgave at bevare genressourcer hos danske husdyr, og en repræsentant for »landbrugspuljen« er indtrådt i dette udvalgsarbejde.

Spm. nr. S 846

Til *landbrugsministeren* (17/3 86) af:

Inger Harms (SF):

»Hvilke muligheder har ministeren for økonomisk at bidrage til, at Damgården på Lyø kan blive ved med at producere de originale danske husdyr, som mange for længst troede var uddøde, men som nu er samlet dér – efter en stor indsats fra en privatmands side?«

Begrundelse

Det burde være af stor betydning for dansk landbrug med henblik på vore efterkommere at være med til at bevare eksemplarer af gamle danske husdyr. De husdyr, vi ser i dag, har jo ændret sig på mange måder gennem vor intensive husdyrproduktion og har efterhånden meget lidt tilfælles med de originale gamle racer.

Vi er så heldige, at en privatmand har gjort et stort arbejde med at samle gamle eksemplarer rundt om fra hele Danmark, vel at mærke også dem, man i dansk landbrug troede for længst var uddøde.

Hvis ikke ministeren mener direkte at kunne bidrage med økonomiske midler, kunne ministeren måske foreslå andre veje, således at vi kan bevare disse gamle dyreracer.

Svar (3/4 86):

Landbrugsministeren (Britta Schall Holberg):

Damgården på Lyø ejes af staten, der har bortforpagtet ejendommen til Selskabet til Bevarelse af ældre danske truede Husdyrra-

[Landbrugsministeren]

cer. Damgården bebos for tiden af fotograf Stig Benzon, der har taget initiativet til selskabets virksomhed, og som privat har indsamlet/indkøbt et antal dyr af truede danske husdyr racer.

Statens husdyrbrugsforsøg har på et tidligt tidspunkt meddelt Stig Benzon, at man ville være ham fagligt behjælpelig i hans arbejde med at etablere en besætning af truede husdyr på Lyø. Dette er fulgt op i det af landbrugsministeriet nedsatte udvalg til bevaring af genressourcer hos danske husdyr, jfr. omtalen heraf i besvarelsen af spørgsmål S 848.

Landlegatet, hvis midler hidrører fra Landbrugslotteriets overskud, og som administreres af landbrugsministeriet, har i 1985 og 1986 ydet tilskud på henholdsvis 18.000 kr. og 30.000 kr. til Selskabet til Bevarelse af ældre danske truede Husdyr racer til arbejdet med husdyrsamlingen på Damgården.

Landbrugsministeriet har ikke andre muligheder end de her nævnte for at yde bistand til husdyrsamlingen.

Spm. nr. S 847

Til miljøministeren (17/3 86) af:

Inger Harms (SF):

»Vil ministeren redegøre for skovstyrelsens overtagelse af ejendommen Damgården på Lyø samt oplyse om, hvorfor man ikke fra skovstyrelsens side har sørget for, at der fortsat er foder til den enestående samling af sjældne, gamle husdyr, som findes på gården, og som det er meningen skal bevares for eftertiden?«

Begrundelse

På Lyø bor en privatmand (Stig Benzon), som har gjort et stort arbejde for at samle og bevare gamle, truede husdyrarter. Nogle af disse troede man for længst var uddøde. Da det imidlertid ikke var muligt for Stig Benzon ud af egen lomme at finansiere projektet, blev der oprettet et selskab, der med tiden skulle købe dyrene og overtage de økonomiske forpligtelser.

Så vidt spørgeren er underrettet, har selskabet aldrig bidraget til økonomien, og staten købte gården i maj. Ved handelen udfærdigedes en hensigtserklæring om, at selskabet skulle overtage gården og dyrene og aflønne Stig Benzon.

I øjeblikket er situationen den, at Stig Benzon ikke har fået løn i 10 måneder, og at der efter 15. april ikke er mere foder til dyrene. Stig Benzon kan ikke klare det mere økonomisk og har meddelt, at han så må slagte dyrene.

Da spørgeren finder, at det vil være en katastrofe, om det store arbejde, der er blevet udført for at bevare de originale danske racer for eftertiden, vil være spildt, vil spørgeren gerne have en forklaring på de elendige forhold, som hersker omkring overtagelsen og videreførelsen af Damgården på Lyø.

Svar (24/3 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

I december 1985 tiltrådte folketingets finansudvalg ved Akt 89 10/12 85, at miljøministeriet erhvervede Damgården i medfør af lov 230 om erhvervelse af fast ejendom til fritidsformål.

Ejendommen agtedes stillet til rådighed for Selskabet til Bevarelse af ældre danske truede Husdyr racer.

Som det fremgår af forelæggelsen for finansudvalget, var det en udtrykkelig forudsætning, at »selskabet påtager sig alle udgifter af enhver art i forbindelse med ejendommens istandsættelse, vedligeholdelse og drift«.

Skovstyrelsen, som administrerer miljøministeriets ejendomme, udøver i denne sag kun en ejers formelle rettigheder og har ingen indflydelse på selskabets drift af ejendommen.

Spm. nr. S 848

Til landbrugsministeren (17/3 86) af:

Inger Harms (SF):

»Hvilke oplysninger kan ministeren give om en fællesnordisk genbank, som skulle være oprettet med det formål at bevare arvemæssige ressourcer for eftertiden af bl.a. danske husdyr?«

Begrundelse

Moderne intensiv husdyrproduktion har været medvirkende til at fremavle specielle egenskaber hos husdyrene som f.eks. større mælkeydelse hos kvæg, mindre fedtindhold hos svin m.m. Dette har været ensbetydende

[Inger Harms]

med, at husdyrene mistede andre væsentlige arveegenskaber, der så igen har betydet f.eks. større fødselsbesvær hos kvæg samt kortere levetid.

Af veneration for de gamle, ædle danske husdyrarter kunne det jo være, at enkelte danske landmænd i fremtiden – ligesom man mere og mere går over til igen at dyrke jorden i overensstemmelse med naturen – også kunne ønske sig dyrene i mere naturlig balance med deres natur.

Spørgeren mener, at et udvalg er nedsat med professor Neimann-Sørensen i spidsen, og at man bl.a. vil anvende den enestående samling af sjældne gamle husdyr, der findes på Damgården på Lyø, som materiale. Men hvis man ikke fra statens side sørger for, at disse dyr på Lyø kan bevares, så står vi over den situation engang i fremtiden, at man på grund af menneskets evige jag efter profit har forædlet husdyrene så meget, at hele arter kan udslettes.

Svar (3/4 86):

Landbrugsministeren (Britta Schall Holberg):

Det kan oplyses, at en af Nordisk Ministerråd nedsat arbejdsgruppe til bevaring af genressourcer hos nordiske husdyr netop står over for at afgive rapport.

Arbejdsgruppens anbefaling til Nordisk Ministerråd er bl.a., at der i de enkelte lande foretages en registrering og kortlægning af de truede husdyrarter. Registreringen anbefales foretaget efter fælles retningslinier, således at den kan danne grundlag for oprettelse af en fællesnordisk databank. Arbejdsgruppen indstiller videre, at de enkelte landes landbrugsministerier i samarbejde med miljø-, undervisnings- og kulturministerier pålægges bevaringspligten for husdyrarterne, herunder fremskaffer de nødvendige finansielle midler til investering og drift.

I Danmark har statens husdyrbrugsforsøg allerede på foranledning af landbrugsministeriet udarbejdet en rapport om bevaring af genressourcer hos danske husdyr. På grundlag af rapportens forslag har landbrugsministeriet nedsat et udvalg til bevaring af genressourcer hos danske husdyr. Udvalget er sammensat af repræsentanter for miljø-, kultur- og landbrugsministeriet. Statens husdyrbrugsforsøg varetager formands- og sekretærfunktionerne. Udvalget har med udgangspunkt i

den nævnte rapport iværksat udarbejdelse af oversigter over den aktuelle situation for de enkelte husdyrarter/-racer. Man vil endvidere arbejde videre med kortlægning af de bevaringsmetoder, der findes, herunder muligheden for at opbevare sæd og befrugtede æg i nedfrosset stand og muligheden for at bevare/oprette samlinger af levende husdyr, der bl.a. har stor kulturhistorisk betydning. Udvalget vil yde faglig bistand ved udarbejdelse af avls- og foderplaner for sådanne samlinger af levende husdyr.

Spm. nr. S 849

Til undervisningsministeren (17/3 86) af:

Ebba Strange (SF):

»Vil ministeren overveje at ændre bekendtgørelse om befordring af elever i folkeskolen således, at barnets tidsforbrug til transport til og fra skole også bliver et af de elementer, der skal indgå i kommunens overvejelser over, hvorledes den skal opfylde sine befordringsforpligtelser?«

Begrundelse

Som bekendt ændredes reglerne for kommunernes forpligtelse til befordring af folkeskolens elever i 1983. Det blev herefter op til kommunerne selv at vurdere behovet for og formen for befordringshjælp til børn, der har under 2½ km til skole i børnehaveklasse og på 1. og 2. klassetrin, under 6 km på 4.-5. klassetrin, 7 km på 7.-9. klassetrin og 9 km i 10. klasse.

Det, kommunen skal tage hensyn til, når den skal vurdere behovet for befordring, beskrives i cirkulære af 18. juli 1983 som »hensynet til børnenes sikkerhed i trafikken«. Vurderingen heraf skal ske på baggrund af en vurdering af »de trafikale forhold på skolevejen, barnets alder og andre konkrete omstændigheder«.

SF var i sin tid modstander af, at reglerne for befordring af skolebørn blev liberaliseret, da vi finder det helt overordnet, at børn sikres på den allerbedste måde på vej til og fra skole. Vi erkender imidlertid, at der er et politisk flertal for de nugældende regler.

Imidlertid må de år, der er gået, siden de nye regler blev indført, have givet nogle erfaringer med hensyn til reglernes administrati-

[Ebba Strange]

on. Det er vel på den baggrund ikke uhørt at tage reglerne op til revision.

En sag, der har verseret længe i Gern kommune, Århus amt, handler f.eks. om, at de tilbud, kommunen giver et forældrepar om befordring, ikke er tilfredsstillende for forældrene, bl.a. fordi barnet kommer til at bruge urimelig lang tid på sin skoletransport. Først skal barnet – en syvårig dreng – vente ca. en halv time, og derefter bliver han sat af over 2 km fra sit hjem; han får således en hjemtransporttid på 1½ time.

Efter spørgerens mening er det ikke rimeligt at udsætte et så ungt barn for så lang en transport. Men trods henstillinger fra amtet har kommunen ikke fundet en bedre løsning.

På den baggrund bedes ministeren tage stilling til, om ikke der i kommunens vurderinger foruden afstand og sikkerhed også burde indgå en faktor, der hedder tidsforbrug. At blive transporteret i bus og derefter selv at skulle gå over 2 km er oven i en gennemført skoledag en stor belastning for et syvårigt barn og betyder et uhørt indgreb i barnets fritid.

En tilføjelse i det nævnte cirkulære om, at kommunen foruden afstand og sikkerhed skal tage hensyn til barnets tidsforbrug, ville måske kunne medvirke til bedre løsninger for børnene.

Svar (1/4 86):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Efter ministeriets opfattelse vil det af såvel økonomiske som administrative grunde være nødvendigt at tolerere et vist tidsforbrug til transport til og fra skole.

Det må imidlertid bero på en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde, om barnets samlede transporttid er rimelig eller ej. I denne vurdering må der bl.a. tages hensyn til elevernes alder og skolevejens længde.

Vurderingen udøves i første omgang af de kommunale skolemyndigheder, men amtsrådet vil i forbindelse med en eventuel klagesag, også kunne inddrage transporttiden som et element med henblik på en samlet vurdering af, om kommunen har opfyldt sin befordringsforpligtelse i henhold til folkeskolelovens § 25, stk. 1.

Jeg finder således ikke grundlag for at ændre bekendtgørelsen om befordring af elever i folkeskolen.

Spm. nr. S 850

Til *socialministeren* (18/3 86) af:

Erik B. Smith (S):

»Hvornår agter ministeren at ændre kontanthjælpscirkulærets punkt 7 om § 38 i bistandsloven?«

Begrundelse

Ved lov nr. 205 af 22. maj 1985 om ændring af lov om social bistand vedrørende hjælp til studerendes ægtefæller besluttede folketinget at ophæve adgangen til at kræve, at en ægtefælle opgiver en eventuel uddannelse for at stille sig til rådighed for arbejdsmarkedet for på denne måde at udnytte sine arbejdsmuligheder.

I det gældende kontanthjælpscirkulæres punkt 7 hedder det: »Det forhold, at både ansøgeren og ægtefællen skal udnytte sine arbejdsmuligheder, indebærer som udgangspunkt, at ægtefællen må opgive en eventuel uddannelse for at stille sig til rådighed for arbejdsmarkedet.«

Cirkulærets tekst er således i direkte modstrid med det af folketinget vedtagne og burde derfor omgående have været ændret af socialministeren ved lovens gennemførelse.

Ankestyrelsen har nu i en afgørelse af 15. november 1985 – offentliggjort under Sociale Meddelelser – vedrørende en gift kvinde, der havde modtaget hjælp efter bistandslovens § 42 siden 1979, og hvor ægtefællen i september 1980 påbegyndte en uddannelse, bestemt, at gensidig forsørgelsespligt mellem ægtefællerne og udnyttelse af arbejdsmuligheder som forudsætning for at yde hjælp betød, at der ikke kunne udmåles hjælp efter bistandslovens § 42.

Afgørelsen henviser til bistandslovens § 38 uden på noget tidspunkt at forholde sig til lovændringen af 22. maj 1985.

Svar (24/3 86):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Ved lov nr. 205 af 22. maj 1985 blev der indsat en bestemmelse i bistandslovens § 38 med henblik på at præcisere, at en ægtefælle til en kontanthjælpsansøger ikke skal opgive en uddannelse og stille sig til rådighed for arbejdsmarkedet, for at den anden ægtefælle kan modtage kontanthjælp.

[Socialministeren]

I socialministeriets cirkulære af 21. december 1982 om kontanthjælp efter bistandsloven er der i punkt 7 vedrørende lovens § 38 anført følgende: »Det forhold, at både ansøgeren og ægtefællen skal have udnyttet sine arbejdsmuligheder, indebærer som udgangspunkt, at ægtefællen må opgive en eventuel uddannelse for at stille sig til rådighed for arbejdsmarkedet.«

Socialministeriet er opmærksomt på, at den nævnte passus i kontanthjælpscirkulæret – der bygger på den lovgivning, der var gældende ved udsendelsen af cirkulæret i december 1982 – må revideres i overensstemmelse med lovændringen af 22. maj 1985. Socialministeriet vil derfor ved den først givne lejlighed foretage den nødvendige ændring af teksten i cirkulærets punkt 7.

Socialministeriet skal endelig bemærke, at den sociale ankestyrelses afgørelse af 15. november 1985, hvortil der er henvist i begrundelsen for spørgsmålet, vedrører et hændelsesforløb, der tidsmæssigt ligger forud for lovændringen af 22. maj 1985.

Det tilføjes, at ændringen i kontanthjælpscirkulæret kan foretages, når cirkulæret skal revideres i forbindelse med den kommende ændring af lovens kontanthjælpsregler.

Spm. nr. S 851

Til *industriministeren* (18/3 86) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Hvad er baggrunden for den lange ventetid, der er inden for besætningsnævnet for afgørelser af, hvor mange besætningsmedlemmer der bør være om bord i danske skibe?«

Begrundelse

Det er nu knap 6 måneder siden, at eksempelvis »M/F Peder Paars«' stærkt nedsatte bemanning er blevet anket til nævnet.

Foreløbigt svar (20/3 86):

Industriministeren (Nils Wilhjelm):

Jeg har forelagt spørgsmålet for besætningsnævnets formand og vil vende tilbage hertil, når svar foreligger.

Spm. nr. S 852

Til *ministeren for offentlige arbejder* (18/3 86) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Vil ministeren optage forhandlinger med eller oplyse de lande, der støder op til Østersøen, om konsekvenserne for fiskeriet i Østersøen ved et eventuelt flertal i folketinget for en fast forbindelse over eller under Store Bælt?«

Begrundelse

Der er fra flere organisationers side udtrykt stor betænkelighed, hvis et flertal i folketinget vedtager en fast forbindelse over eller under Store Bælt.

Det er især natur- og fiskeriforeninger, der udtrykker betænkelighed, navnlig for ilttilførslen til Østersøen, da denne har altafgørende indflydelse på torske-, silde- og brislingefiskeriet i Store Bælt og i Østersøen i fremtiden.

Hvis ikke Danmark over for Østersølandene videregiver de oplysninger, der er fremkommet om Østersøen, samt konsekvenserne af en eventuel fast forbindelse, må det antages, at der på et tidspunkt vil kunne anlægges sag mod Danmark, hvis Østersøens fauna og flora uddør eller mindskes væsentligt, således at fiskeri umuliggøres.

Svar (3/4 86):

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Under forudsætning af at folkerettens krav er opfyldt, er udformningen af en fast forbindelse over Store Bælt et rent dansk anliggende, som ikke kræver forudgående forhandling med andre lande. Regeringen vil ved udformning af en fast forbindelse sørge for, at den opfylder de folkeretlige forpligtelser, der påhviler Danmark, herunder forpligtelserne i de miljøbeskyttelseskonventioner, som Danmark har tilsluttet sig. Spørgsmålet om forhandlinger med andre lande er derfor ikke aktuelt.

Overvejelserne over Storebæltsforbindelsernes udformning er i øvrigt koncentreret om løsninger, der ikke påvirker vandgenemstrømningen til Østersøen.

Spm. nr. S 853

Til *undervisningsministeren* (18/3 86) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Giver den undersøgelse af børns frygt for atomkrig, som er omtalt i Ugeskrift for Læger af 17. marts 1986, anledning til overvejelse hos ministeren, og agter ministeren i den anledning af tage initiativer, f.eks. med henblik på at minde lærere og skolemyndigheder om det særlige ansvar, der ifølge FNs anbefalinger påhviler folkeskolen med hensyn til fredsundervisning?«

Svar (3/4 86):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg tror, det er vigtigt, at vi nøje overvejer, i hvilket omfang vi skal inddrage børnene i de voksenproblemer, der har med atomkrig og udslettelse at gøre.

Vi skal huske, at børn skal have lov at være børn, at børn skal have lov at beholde deres drømme, og at vi ikke for tidligt skal presse voksentilværelsens problemer ned over hovedet på dem.

Til forskellige tider har pædagogiske reformatorer netop bekæmpet tendensen til at behandle børn som små voksne. Barnealderen har sine særlige muligheder og sine særlige behov. Vi skal ikke i misforstået iver efter at være lige med børnene tvinge dem til stillingtagen til noget, de ikke har mulighed for at kapere eller overskue, endsige gøre noget ved! Børn mangler naturligt nok ofte overblik og proportionssans. De har ikke den livserfaring, som sætter dem i stand til på én gang at bevare livsmodet og samtidig fatte den risiko for død og udslettelse, vi alle går i, uanset atombomben.

Især i de små klasser bør man passe meget på ikke unødigt at skræmme børnene. Men man skal naturligvis svare på de spørgsmål, de stiller. Man skal ikke lukke af, men tværtimod prøve at sætte deres angst for krig i forhold til mere velkendte farer, som børnene har vænnet sig til at leve med, bilkørsel osv.

Hermed har jeg svaret på, hvilke overvejelser jeg selv har gjort mig. Med hensyn til anden del af spørgsmålet (om jeg agter at foretage noget som minister) bliver svaret negativt.

Undervisningens indhold er et kommunalt anliggende. Der er i de vejledende læsepla-

ner ikke noget, der udelukker, at der i flere af skolens fag inddrages emner med relation til krig, herunder også atomkrig. Jeg kan forsikre, at vi her i landet lever op til FNs anbefalinger, også selv om de kun er anbefalinger.

Spm. nr. S 854

Til *indenrigsministeren* (19/3 86) af:

Agerschow (SF):

»Er det korrekt forstået, at sundhedsstyrelsens retningslinjer ved optræden af erhvervet immundefekt-syndrom (AIDS) af økonomiske grunde ikke er udsendt til samtlige læger?«

Begrundelse

Efter hvad spørgeren har erfaret, er sundhedsstyrelsens retningslinjer ved optræden af erhvervet immundefekt-syndrom (AIDS) ikke udsendt til alle læger i landet. Blandt Foreningen af Yngre Lægers ca. 8.100 medlemmer – dvs. hospitalslæger i underordnede stillinger – har tilsyneladende ca. 1.500, der også er speciallæger, modtaget de pågældende retningslinjer. De øvrige har efter det oplyste af økonomiske grunde ikke modtaget dem.

Efter spørgerens opfattelse har de læger, der ikke har modtaget pjecen, i lige så høj grad brug for den som de, der har modtaget den. I betragtning af hvor alvorlig en sygdom der er tale om, og hvor vigtigt det er at oplyse om den, forekommer det helt uforståeligt, hvis man af økonomiske grunde undlader at udsende den til en gruppe læger, der i lighed med andre er nøglepersoner i bekæmpelse af sygdommen.

Svar (26/3 86):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Sundhedsstyrelsen udsendte i december 1985 en revideret udgave af »Retningslinier ved optræden af erhvervet immundefekt-syndrom (AIDS)«. Det er korrekt, at retningslinierne af økonomiske grunde ikke blev udsendt til samtlige landets læger.

Retningslinierne blev udsendt til samtlige praktiserende læger, samtlige speciallæger og samtlige sygehusoverlæger; endvidere blev retningslinierne fremsendt til samtlige syge-

[Indenrigsministeren]

husadministrationer, idet sundhedsstyrelsen anmodede disse om at drage omsorg for, at de enkelte afdelingers personale blev orienteret. Retningslinierne blev desuden via samtlige kommunalbestyrelser fremsendt til ledende hjemmesygeplejersker. Sundhedsstyrelsen har herudover til orientering for yngre læger meddelt i Ugeskrift for Læger, nr. 4, 148. årgang af 20. januar 1986, at retningslinierne var udkommet i en revideret udgave, og at de kunne købes hos direktoratet for statens indkøb til en pris af 25 kr. pr. stk. Samtlige landets læger er således orienteret om udsendelsen af retningslinierne.

Alle ansvarlige medicinalpersoner er hermed orienteret om sundhedsstyrelsens retningslinier og om, hvor retningslinierne kan rekvireres. Jeg finder derfor, at sundhedsstyrelsen har valgt en hensigtsmæssig fremgangsmåde for udsendelsen af retningslinierne.

Spm. nr. S 855

Til fiskeriministeren (19/3 86) af:

Dohrmann (FP):

»Vil ministeren mindske fiskerikontrollen, således at danske fiskere får nogenlunde rimelige erhvervsvilkår og ikke længere stemples som lovbrydere, når de under fiskeri uforskyldt får for store fangster?«

Begrundelse

Med god grund har danske fiskere ofte hævdet, at ingen nation i verden kontrollmæssigt behandler sit fiskerierhverv dårligere end Danmark. Teoretiske aftaler, der specielt giver problemer med de såkaldte bifangster, generer stort set kun danske fiskere, fordi andre landes nationale myndigheder behandler deres egne fiskere på en så anstændig måde, at de uden synderlige vanskeligheder kan udføre deres hverv.

Man får ofte det indtryk, at skiftende fiskeriministre ligefrem sætter en ære i at genere det valutaskabende danske fiskerierhverv mest muligt. Af en nyudnævnt og forhåbentlig fordømsfri minister forventes der nu et snarligt udspil, således at fiskerikontrollens aktiviteter bliver neddæmpet.

Svar (26/3 86):

Fiskeriministeren (Gammelgaard):

Bl.a. de effektive fiskerimetoder har nødvendiggjort indførelse af bevaringsmæssige foranstaltninger som kvoter, bifangstregler m.v. Inden for EF-området gælder ensartede regler med hensyn til bevaringsforanstaltninger for fiskebestandene. Det er i alle landes interesse, at disse regler respekteres og sikres overholdt gennem en rimelig fiskerikontrol. Det er derfor en del af den fælles EF-fiskeripolitik, at EF-Kommissionen har ansat fiskeriinspektører, der kan følge den nationale fiskeriinspektion i udførelsen af dens arbejder.

Reglerne ville ikke kunne opretholdes, hvis de ikke blev kontrolleret. Der er intet belæg for påstanden om, at den danske fiskerikontrol skulle være nødvendig streng. For fiskerne kan det i alle lande være vanskeligt at vænne sig til, at der gælder bestemte regler for fiskeriets udøvelse, og dette fører i mange lande til, at administrationen af reglerne kritiseres for at være for effektiv.

Netop for at beskytte det valutaskabende danske fiskerierhverv er det nødvendigt at sikre bestandenes bevarelse gennem hensigtsmæssige fælles regler, således at erhvervsgrundlaget for fiskerne opretholdes.

Spm. nr. S 856

Til udenrigsministeren (19/3 86) af:

Helge Sander (V):

»Er ministeren indstillet på at støtte et udbredt ønske hos idrætsudøvere og idrætspublikum om, at »Der er et yndigt land« kan anvendes som nationalmelodi i forbindelse med sportsarrangementer – også i udlandet?«

Begrundelse

Som det fremgår af talrige transmissioner i TV, hvor danske landshold og andre idræts hold deltager, afspilles her hyppigst »Kong Christian« som dansk nationalmelodi. Der er dog også forekommet situationer, hvor orkesteret har spillet »Kong Christian«, mens det danske publikum har sunget »Der er et yndigt land«, som for de yngre generationer er nationalmelodien. Det bør også nævnes, at i de retningslinjer, der er givet de danske ambassader rundt i verden, hedder det, at »Kong

[Hølge Sander]

Christian« eventuelt efterfulgt af »Der er et yndigt land« bør anvendes som dansk nationalsang ved »officielle lejligheder såsom kongebesøg, flådebesøg og højtideligheder, der overværes af medlemmer af den danske regering«. Danmarks Olympiske Komité holder sig i øvrigt også til kongesangen.

Praksis har imidlertid skabt forvirring, og spørgeren vil henstille, at man enes om én nationalsang, og det bør efter spørgerens mening være »Der er et yndigt land«.

Svar (1/4 86):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Det er et historisk faktum, at vi har to nationalsange, og at den ene tillige er kongesangen. Men når orkesteret spiller den ene og publikum samtidig synger den anden, skurrer det i ørerne, og det vil jeg gerne medvirke til at undgå.

Det står fast, at »Kong Christian« er den nationalsang, der benyttes ved statsbesøg, flådebesøg, militære sportsstævner og andre officielle lejligheder, hvor det drejer sig om møder mellem staterne eller regeringerne. Sportskampe i udlandet er noget andet. Her kan man vælge. Og jeg mener, at man så må spørge: hvad støtter holdet bedst?

Ifølge pålidelige oplysninger foretrækker cykelbanen i Ordrup »Kong Christian«. Som anført i spørgsmålets begrundelse gælder det samme Danmarks Olympiske Komité. Jeg mener ikke, at man skal prøve at gennemføre, at én og samme nationalsang anvendes ved alle mulige sportsstævner, men at arrangørerne selv bør bestemme. Når det er således, at »Der er et yndigt land« harmonerer bedre med fodbold, kan jeg ikke se, at der er noget i vejen for at anvende den ved fodboldkampe.

De retningslinier til ambassaderne, som omtales i begrundelsen, er i og for sig rummelige nok. Men for at undgå enhver tvivl bliver det nu præciseret over for ambassaderne, at når de bliver spurgt om, hvilken nationalsang der bør anvendes ved sportsbegivenheder, kan de svare, at de pågældende sportsgrene selv må vælge.

Spm. nr. S 858

Til *socialministeren* (19/3 86) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Er ministeren indstillet på at udvide adgangen til dispensation efter § 64, stk. 1, i lov om erstatning til besættelsestidens ofre, således at den også gælder for søfolk, der under 2. verdenskrig har pådraget sig varige men som følge af internering og tilbageholdelse?«

Begrundelse

Under 2. verdenskrig befandt der sig ca. 80 danske søfolk i Shanghai. Søfolkene var på grund af krigen strandet som følge af sænkning, torpedering, bombning, minesprængning eller opbringning af det skib, de var forhyret på.

Disse ca. 80 søfolk fik af det daværende danske generalkonsulat til mad og ophold udbetalt et beløb, som kun havde til formål, at søfolkene skulle kunne overleve på den for den danske stat billigst mulige måde.

I de 5½ år, interneringen eller tilbageholdelsen varede, døde da også 10 søfolk af sygdom og underernæring. Nogle af de søfolk, der har overlevet, søger nu om erstatning i henhold til § 64, stk. 1, i lov om erstatning til besættelsestidens ofre, men har fået afslag, uanset at der er tale om følger af virkninger af tilbageholdelsen i Shanghai.

Svar (26/3 86):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Af begrundelsen for spørgsmålet fremgår, at det drejer sig om ca. 80 danske søfolk, der under 2. verdenskrig var strandet i Shanghai som følge af sænkning, opbringning og liggende af det skib, som de var forhyret på.

Jeg kan oplyse, at det er en betingelse for at opnå erstatning efter lov om erstatning til besættelsestidens ofre, at den begivenhed, på hvilken retten til erstatning støttes, er sket her i landet. Efter § 64, stk. 1, i lov om erstatning til besættelsestidens ofre kan erstatningsrådet dispensere fra denne bestemmelse, når omstændighederne taler derfor. I praksis kræves, at der har været tale om en særlig indsats fra den pågældende. Det er således ikke tilstrækkeligt, at der kun har foreligget forhold, der alene har været en følge af krigstilstanden.

Jeg finder det rimeligt, at erstatning efter lov om erstatning til besættelsestidens ofre ydes efter de retningslinier, der hidtil har

[Socialministeren]

været anvendt. Jeg mener også, dette er hensigten bag lovens bestemmelser.

På denne baggrund finder jeg ikke anledning til at ændre eller udvide den gældende dispensationsadgang.

Spm. nr. S 860

Til *landbrugsministeren* (20/3 86) af:

Tove Lindbo Larsen (S):

»Hvad er årsagen til, at landbrugsministeriet ikke har sendt udkast til revision af kødloven til høring i Forbrugerrådet på samme vilkår som andre organisationer?«

Begrundelse

Det er en kendsgerning, at Forbrugerrådet ikke er opfordret til at deltage i udvalgsarbejdet vedrørende revision af kødloven, og at Forbrugerrådet ikke er indgået i den almindelige høringsprocedure. Forbrugerrådet har modtaget det endelige forslag til lov om kød m.v. med en meget kort tidsfrist til eventuelle kommentarer.

De fleste ministerier betragter Forbrugerrådet som en høringsberettiget organisation, idet der dog i indenrigsministeriet har været tilsvarende problemer, som forhåbentlig blev rettet for kort tid siden.

Forbrugerrådet er en interesseorganisation, der bør høres i det omfang, emnet vedrører forbrugerinteresser, hvilket man må sige lov om kød m.v. gør.

Svar (3/4 86):

Landbrugsministeren (Britta Schall Holberg):

I besvarelse af det stillede spørgsmål er det mig en glæde at kunne oplyse, at det beror på en misforståelse, når det i begrundelsen for spørgsmålet er anført, at Forbrugerrådet ikke er indgået i den almindelige høringsprocedure vedrørende kødlovsforslaget. Forbrugerrådet blev den 5. februar 1986 af landbrugsministeriet hørt over kødlovsforslaget, samme dag, som samtlige andre institutioner og organisationer blev hørt.

Det, der formentlig tænkes på er, at udvalget til revision af kødloven i sommeren 1985 besluttede sig for at sende sit første udkast til en ny kødlov til vejledende høring i en meget snæver kreds af brugere af kødloven, som

på forhånd havde markeret en konkret interesse i sagen.

I øvrigt vil jeg gerne bemærke, at jeg den 20. marts 1986 har haft et møde med Forbrugerrådets formand. Resultatet af mødet blev, at der fra begge sider blev givet tilsagn om et åbent og tillidsfuldt samarbejde.

Spm. nr. S 861

Til *udenrigsministeren* (20/3 86) af:

Lasse Budtz (S):

»Vil udenrigsministeren på førstkommande ministerrådsmøde i NATO fremføre dansk afstandtagen fra placering af kemiske våben i Europa og dermed i NATO og – ved senere lejligheder – i andre internationale organisationer arbejde for en begrænsning og afskaffelse af disse våben?«

Begrundelse

Ved folketingsdebatten for nylig om et beslutningsforslag om Norden som en zone fri for kemiske våben og ved den senere spørgetime blev samme spørgsmål rejst, men det er spørgerens opfattelse, at der ikke blev skabt klarhed om regeringens holdning.

Svar (2/4 86):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Som jeg allerede har understreget i folketinget i spørgetiden den 19. marts 1986, vil regeringen ikke kunne acceptere en beredskabsplan, der omfatter deployering af kemiske våben i Danmark.

Denne holdning og i øvrigt den velkendte danske politik vedrørende kemiske våben vil blive præciseret i NATO, bl.a. når spørgsmålet om en deployeringsplan for kemiske våben måtte komme til drøftelse dér. Det er endnu ikke klart, om og hvornår dette sker.

Regeringen vil selvsagt fortsat på enhver måde søge at fremme indgåelsen af en global international aftale om forbud mod produktion, oplagring og anvendelse af kemiske våben.

Spm. nr. S 865

Til *industriministeren* (20/3 86) af:

Jytte Hilden (S):

[Jytte Hilden]

»Ministeren bedes oplyse, om det er muligt – som et led i forbedringen af forholdet mellem forskningsverdenen og erhvervslivet – på ministeriets budget at finde de 3–4 mill. kr., som der er behov for til at få forskerparken Symbion i København igangsat.«

Begrundelse

Af en artikel i Børsen den 20. marts 1986 side 14 fremgår, at der er problemer med igangsættelsesfasen. Der mangler penge.

Motivet til at støtte dette forskerparkprojekt er, at dette samarbejde kunne være en god lejlighed for de små og mellemstore virksomheder til at få del i den nyeste forskning og teknologi. Med dette initiativ kunne vi hjælpe Danmark ud af den lavvækstfælde, som vi befinder os i.

I betragtning af sagens karakter ønskes et snarligt svar.

Svar (2/4 86):

Industriministeren (Nils Wilhjem):

Teknologirådet, som har til opgave at overveje og rådgive om eller iværksætte foranstaltninger, der kan fremme den teknologiske udvikling til gavn for det danske samfund og dets erhverv, ser positivt på initiativer, der kan fremme samarbejdet mellem erhvervslivet og universiteter/lærestudier, og har da også ved flere lejligheder støttet sådanne initiativer.

B.l.a. har teknologirådet givet tilsagn om støtte på 0,5 mill. kr. til planlægning af en forskerpark i Århus, idet rådet dog lægger vægt på, at amtskommunen, Århus kommune og eventuelt lokale virksomheder samtidig bidrager økonomisk til projektet som en markering af interessen for dette.

Teknologirådet har fulgt planerne om en forskerpark i København med interesse, men har endnu ikke modtaget nogen ansøgning.

Det må forventes, at en eventuel ansøgning vil blive behandlet ud fra de samme synspunkter, som rådet anlagde på forskerparken i Århus.

Spm. nr. S 868

Til forsvarsministeren (21/3 86) af:

Albrechtsen (VS):

»Kan ministeren oplyse, hvad der vil ske i sagen om en dansk reserveofficers undervisning af sydafrikanske sikkerhedsstyrker?«

Begrundelse

Det er indlysende, at det er uforeneligt med hvervet som reserveofficer i det danske forsvar at undervise sydafrikanske sikkerhedsstyrker. Ifølge Jyllands-Posten den 21. marts i år er dette, hvad en 26-årig reserve-løjtnant har gjort under et ophold i Sydafrika.

Konstablerens fællestillidsmand på Vordingborg kaserne siger ifølge Jyllands-Posten, at manden bør smides ud af forsvaret, og at hans handling er på linje med våbensmuglingerne til Sydafrika og en overtrædelse af folketingets beslutning om boykot.

Sagen undersøges i øjeblikket, idet den ansvarlige oberst har indberettet sagen til forsvarsministeriet.

Svar (1/4 86):

Forsvarsministeren (Engell):

Den pågældende premierløjtnant af reserven er for tiden som privatperson på en længere udenlandsrejse omfattende blandt andet Den sydafrikanske Republik, som han besøgte i december 1985, men som han efter det foreliggende nu skulle have forladt.

Fra Sydafrika har han sendt og fået optaget et rejsebrev i tjenestestedsbladet ved Danske Livregiment.

I rejsebrevet fortæller han om sit ophold i en række afrikanske lande og giver blandt andet udtryk for, hvordan han personlig opfatter forholdene i Sydafrika, ligesom det af rejsebrevet fremgår, at han har arbejdet som instruktør i de sydafrikanske sikkerhedsstyrker.

Som led i de igangværende undersøgelser kan det oplyses at Danske Livregiment har skrevet til den pågældende for at give denne lejlighed til snarest at udtale sig vedrørende nævnte forhold. Der vil herefter blive taget stilling til, hvad der videre skal ske i sagen.

Spm. nr. S 869

Til landbrugsministeren (21/3 86) af:

Poulsgaard (FP):

[Poulsgaard]

»Kan ministeren bekræfte rigtigheden af Jyllands-Postens artikel af 21. marts 1986 om svindel med dansk u-landshjælp til Cypern, og hvad agter ministeren at foretage sig i givet fald?«

Svar (2/4 86):

Landbrugsministeren (Britta Schall Holberg):

Landbrugsministeriet har i sagens anledning henvendt sig til Verdensfødevareprogrammet (WFP) i Rom, der straks har sendt en seniørembedsmand til Cypern for at foretage en undersøgelse.

Under besøget har der været kontakt med den cypriotiske landbrugsminister, og den stedlige regering er i færd med at undersøge sagen og eventuelt foretage retsforfølgning.

Den cypriotiske regering har tilkendegivet, at den ser meget alvorligt på sagen, og at den i fremtiden agter at være endnu mere omhyggelig ved overvågning af fordelingen af WFP-leverancerne.

Fra dansk side har man gjort, hvad der er muligt for at sikre, at de danske leverancer ikke havner på de kommercielle markeder. Man har blandt andet gennemført, at alle danske leverancer sker i specielle dåser mærket »WFP« og »Gave fra Danmark«.

I den aktuelle sag er der tale om levering gennem mange år til et projekt, som især yder støtte til befolkningsgrupper, der har måttet opgive deres bopæl efter urolighederne i 1970'erne mellem græske og tyrkiske statsborgere. Ved sidste forlængelse af det pågældende projekt i styringsrådet for WFP i 1984 indgik man den aftale med den cypriotiske regering, at den fra september 1987 selv skulle overtage fødevareforsyningen af de pågældende befolkningsgrupper.

I øvrigt har WFP i begyndelsen af februar 1986 annulleret en bestilling af dansk oksekødkonserves til projektet i Cypern.

Der er fra dansk side meget stor tillid til WFP, som man betragter som en af de mest effektive organisationer i FN-systemet. Den danske udenrigsminister har givet udtryk for dette over for FNs generalsekretær, og også

jeg er af den opfattelse, at WFP er yderst påpasselig og omhyggelig.

Det er mit indtryk, at de leverede varer i Cypern faktisk har nået de målgrupper, man agtede at bistå. Hvad der derefter er foregået, er vanskeligt at kontrollere, og der er formodentlig tale om isolerede tilfælde. WFP har lovet mig at fremsende yderligere oplysninger, så snart de er til rådighed.

Spm. nr. S 872

Til *ministeren for Grønland* (21/3 86) af:

Preben Lange (S):

»Kan ministeren oplyse det faktiske beløb for statslige investeringer i Grønland i den opgørelse for 1985 over investeringer i Grønland, som ministeriet udarbejder, samt de statslige investeringer for hvert af årene 1979 til 1984?«

Begrundelse

Spørgeren udbeder sig af hensyn til den økonomiske udvikling i Grønland præcise investeringsoplysninger.

Svar (3/4 86):

Ministeren for Grønland (Tom Høyem):

Der er i statsregnskabet detaljerede oplysninger om statens investeringer i Grønland. På grundlag heraf udarbejder ministeriet hvert år til sin årsberetning et sammendrag, og dette indgår i en tabel, som viser udviklingen i statens nettoudgifter vedrørende Grønland. I nedenstående oversigt er tallene for tidligere år suppleret med et tilsvarende sammendrag af investeringsbeløbene i ministeriet for Grønlands nylig afsluttede statsregnskab for 1985. For gruppen »andre ministerier« er dog i 1985 anvendt budgettal (finanslov + tillægsbevillingslov). I oversigten er medtaget såvel statens egne investeringer som statens tilskud til investeringsvirksomhed. Derimod er ikke medtaget oplysninger om statens udlån i henhold til boligstøtte- og erhvervsstøtteordningerne (gennemsnitligt 80-90 mill. kr. årligt).

Statens anlægsudgifter og anlægstilskud 1979-85. Regnskabstal.

	1979	1980	1981	1982	1983	1984	1985
mill. kr.							
A. Ministeriet for Grønland og GTO							
Det alm. bygge- og anlægsprogram.....	220,5	241,9	282,0	253,9	218,9	241,7	372,9
EF-finansierede anlægsudgifter ¹⁾	124,5	154,6	173,5	208,7	144,4	245,6	93,2
Øvrige anlægsudgifter.....	12,1	17,9	14,8	9,2	1,5	2,3	13,0
Tilskud til anlægsvirksomhed.....	48,3	34,7	53,9	71,6	99,0	117,1	141,9
I alt.....	405,4	449,1	524,2	543,4	463,8	606,7	621,0
B. Den kgl. grønlandske Handel							
Det alm. bygge- og anlægsprogram.....	32,6	39,0	48,4	74,4	60,3	54,2	36,5
Lufthavnsbygningen, Sdr. Strømfjord.....	6,2	3,3	1,0	0,7	3,3	1,8	1,7
Fartøjer ²⁾	38,2	20,0	12,9	63,6	31,2	-	-
Øvrige anlægsudgifter ³⁾	13,5	-	-	-	117,3	55,7	9,1
I alt.....	90,5	62,3	62,3	138,7	212,1	111,7	47,3
C. Andre ministerier.....	65,3	161,4⁴⁾	56,8	48,9	40,7	26,7	53,9
A-C. Samtlige ænlægsudgifter og -tilskud, brutto.....	561,2	672,8	643,3	731,0	716,6	745,1	722,2

¹⁾ Omfatter investeringer, der er finansieret af EFs regionalfond, og investeringer, der delvis er finansieret af lån fra Den europæiske Investeringsbank.

²⁾ Udgifterne i 1982-83 vedrører hovedsagelig bjærgning og reparation af »M/S Magnus Jensen«.

³⁾ Omfatter hovedsagelig retablering af fiskefabrikken i Narssaq i 1979 efter en brand og pakhusbyggerier, som delvis blev finansieret ved lån fra Den europæiske Investeringsbank i 1983-84.

⁴⁾ Vedrører hovedsagelig forsvarsministeriet (fiskeriinspektionen).

Ved betragtningen af tallene må det erindres, at byggeomkostningerne er steget kraftigt i perioden, og at overførelsen af opgaver fra staten til hjemmestyret selvsagt påvirker omfanget af de statslige investeringsaktiviteter. Således bortfaldt i 1980 statens deltagelse i investeringer inden for det sociale område, kulturområdet, kirken og skolen, i 1981 bortfaldt investeringer inden for erhvervsuddannelsen, og i 1985 bortfaldt statens investeringer i produktions- og eksportvirksomheden samt tilskud til erhvervsinvesteringer.

Spm. nr. § 873

Til ministeren for Grønland (21/3 86) af:

Preben Lange (S):

»Kan ministeren oplyse det faktiske beløb, staten har betalt for arbejde udført i Grøn-

land til danske virksomheder i hvert af årene 1979 til 1984, samt det beløb, staten har udbetalt til danske virksomheder i Danmark vedrørende grønlandske aktiviteter i de samme år?»

Begrundelse

Spørgeren ønsker oplyst, hvor stor en del af statens udgifter vedrørende Grønland der umiddelbart indgår i danske virksomheders indtjening.

Svar (3/4 86):

Ministeren for Grønland (Tom Højem):

Det er ikke muligt at besvare spørgsmålet, idet man kun ved en detaljeret gennemgang af millioner af udgiftsbilag i de ministerier og direktorater, som har udgifter vedrørende

[Ministeren for Grønland]

Grønland, ville kunne opgøre, hvilke beløb der var udbetalt til virksomheder henholdsvis i Danmark og Grønland.

Grønlands tekniske organisation (GTO) har opgjort, at der i årene 1983-85 blev udbetalt henholdsvis 100,4 mill. kr., 68,1 mill. kr. og 36,1 mill. kr. til danske virksomheder uden næringsbrev i Grønland for statslige bygge- og anlægsarbejder i Grønland administreret af GTO. Denne oplysning har næppe nogen selvstændig værdi, men det er den eneste, der umiddelbart har kunnet trækkes ud af regnskaberne.

Spm. nr. S 875

Til *ministeren for Grønland* (21/3 86) af:

Preben Lange (S):

»Kan ministeren oplyse, hvor meget af lønudgiften i GTO (statsregnskabskonti 1-6) på henholdsvis 274,6 mill. kr. i 1983 og på 292,3 mill. kr. i 1984 der blev udbetalt til personer med bopæl i Grønland, samt oplyse, hvor mange personer der var aflønnet af GTO i henholdsvis Grønland og Danmark de to år?«

Begrundelse

Spørgeren ønsker uddybende oplysninger om GTOs betalingsstrømme.

Svar (3/4 86):

Ministeren for Grønland (Tom Høyem):

GTO har opgjort, at lønudgiften på 274,6 mill. kr. i 1983 var fordelt med 204,9 mill. kr. til personer med bopæl i Grønland og 69,7 mill. kr. til personer med bopæl i Danmark, og at lønudgiften på 292,4 mill. kr. i 1984 var fordelt med 218,8 mill. kr. til personer med bopæl i Grønland og 73,6 mill. kr. til personer med bopæl i Danmark.

Antallet af personer, der var aflønnet af GTO i Grønland og Danmark, kan ud fra bevillingslove m.v. opgøres til henholdsvis 1.319 og 341, dvs. i alt 1.660, i 1983 og til henholdsvis 1.355 og 334, dvs. i alt 1.689, i 1984.

Spm. nr. S 876

Til *ministeren for Grønland* (21/3 86) af:

Preben Lange (S):

»Kan ministeren oplyse, hvor meget af GTOs samlede vare- og tjenestekøb i 1983 og 1984 på henholdsvis ca. 650 mill. kr. og 740 mill. kr. der er anvendt dels til køb af varer, dels til køb af tjenester i henholdsvis Grønland og Danmark og andre lande?«

Begrundelse

Spørgeren ønsker uddybende oplysninger om GTOs betalingsstrømme.

Svar (3/4 86):

Ministeren for Grønland (Tom Høyem):

Der foreligger ingen tilgængelige oplysninger herom i GTOs regnskaber, jfr. min besvarelse af spørgsmål nr. S 873.

Spm. nr. S 877

Til *ministeren for skatter og afgifter* (21/3 86) af:

Taanquist (S):

»Hvordan vil den formodede forskydning af grænsehandelen som følge af påskepak- kens øgede afgifter på bl.a. benzin påvirke det danske samfunds turistindtægter?«

Begrundelse

Påskepakkens afgifter har givet en måske berettiget frygt for et fald i handelen nord for grænsen, mindre turisme i grænseområdet og en forringelse af betalingsbalancen, med andre ord en forskydning af indtægter og arbejdspladser fra Danmark til Vesttyskland.

Allerede nu er det således bebudet, at en række benzinstationer må lukke.

Svar (3/4 86):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Ved de den 21. marts d.å. vedtagne afgiftsforhøjelser blev afgiftsforskellen mellem Danmark og Vesttyskland større på en række traditionelle grænsehandelsvarer såsom cigaretter, øl, vin, benzin m.v. Samtidig medfører den forhøjede afgift af dieselolie, at afgiftsforskellen i dansk favør er blevet vendt således, at dieselolie for private bilister nu er dyrere i Danmark end i Vesttyskland.

For de egentlige turister vil afgiftsforhøjelserne kun indebære en beskeden stigning i

[Ministeren for skatter og afgifter]

omkostningerne ved at holde ferie i Danmark.

For danskere, der foretager grænsehandel, vil afgiftsforhøjelserne næppe betyde nogen mærkbar forøgelse af indkøbene syd for grænsen. Det kan således ikke forventes, at personer, der bor tæt ved grænsen, vil tage oftere på grænsehandel, end de gør i forvejen. Det forventes heller ikke, at personer, der bor længere væk, vil tage på grænsehandel i væsentlig større omfang end hidtil, idet de højere benzinpriser vil medføre, at udgiften til benzin m.v. til turen bliver større end besparelsen ved køb af billig benzin i Vesttyskland, hvorved en del af gevinsten ved at købe de billigere grænsehandelsvarer nedsættes.

De samlede virkninger på turistindtægterne for det danske samfund af de vedtagne afgiftsforhøjelser må derfor skønnes at ville være beskedne.

Spm. nr. S 878

Til *ministeren for skatter og afgifter* (21/3 86) af:

Taanquist (S):

»Kan ministeren oplyse, om regeringen venter, at ledigheden i grænseområdet påvirkes af påskepakkens øgede afgifter og i givet fald i hvilket omfang?«

Begrundelse

Påskepakkens afgifter har givet en måske berettiget frygt for et fald i handelen nord for grænsen, mindre turisme i grænseområdet og en forringelse af betalingsbalancen, med andre ord en forskydning af indtægter og arbejdspladser fra Danmark til Vesttyskland.

Allerede nu er det således bebudet, at en række benzinstationer må lukke.

Svar (3/4 86):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Påskepakken er gennemført i en periode med en stærkt stigende aktivitet i den private sektor, hvorfor der ikke bliver tale om, at beskæftigelsen på landsplan vil falde efter afgiftsforhøjelserne.

Da virkningen af afgiftsforhøjelsen på den samlede grænsehandel er beskeden, jfr. besvarelsen af spørgsmål nr. S 877, er der ingen

grund til at forvente, at påskepakkens virkning på beskæftigelsen i Sønderjylland generelt vil være væsentlig forskellig fra beskæftigelsesvirkningen i andre dele af landet.

Spm. nr. S 879

Til *ministeren for skatter og afgifter* (21/3 86) af:

Taanquist (S):

»Hvordan vil betalingsbalancen påvirkes af en eventuel begrænsning i handelen nord for grænsen som følge af påskepakkens afgifter?«

Begrundelse

Påskepakkens afgifter har givet en måske berettiget frygt for et fald i handelen nord for grænsen, mindre turisme i grænseområdet og en forringelse af betalingsbalancen, med andre ord en forskydning af indtægter og arbejdspladser fra Danmark til Vesttyskland.

Allerede nu er det således bebudet, at en række benzinstationer må lukke.

Svar (3/4 86):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Ifølge de seneste undersøgelser, som Institut for Grænseregionsforskning har foretaget i 1985, udgjorde danskernes indkøb af varer i grænsehandelen ved landegrænsen ca. 1 pct. af den samlede årlige import, hvilket svarer til ca. 2 mia kr. Da en del af de indkøbte varer er af dansk oprindelse og en del af de udenlandske fremstillede varer ville være indkøbt i Danmark, såfremt indkøbet ikke var foretaget i Vesttyskland, skønnes det, at betalingsbalancevirkningen ved grænsehandelen ved landegrænsen er beskeden. Dette forhold ændres ikke ved de i marts vedtagne afgiftsforhøjelser.

Spm. nr. S 880

Til *arbejdsministeren* (24/3 86) af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

»Vil en eventuel tidsbegrænsning af de »døde perioder« i arbejdsløshedsforsikringen til 26 uger medføre, at en arbejdsløs kvinde, der i sin arbejdsløshedsperiode har haft 24 ugers barselorlov, stort set har opbrugt sine muligheder for at få sin dagpengeperiode

[Elisabeth Bruun Olesen]

forlænget yderligere i tilfælde af dokumenteret sygdom, deltagelse i kurser etc. i tilfælde af fortsat arbejdsløshed, og mener ministeren, at dette i bekræftende fald er rimeligt?»

Begrundelse

Bonnerupudvalget barsler efter sigende med en plan om, at »døde perioder« på mindre end 4 uger for fremtiden ikke skal tælle som »død periode«, samt at der kun skal være mulighed for 26 ugers »død periode« i alt.

Barselorlov tæller i øjeblikket som »død periode« og forlænger således det tidsrum, den arbejdsløse kan modtage dagpenge i.

Svar (3/4 86):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Udvalget vedrørende arbejdsløsheds-kasser-nes fejludbetalinger (Hæstrupudvalget) fremsatte i sin betænkning et forslag om, at »døde perioder« begrænses eller undlades i videst muligt omfang.

I forbindelse med nedsættelsen af udvalget vedrørende supplerende dagpenge og fejludbetalinger (Bonnerupudvalget) blev dette forslag overgivet til behandling i dette udvalg.

Spørgeren henviser i sin begrundelse til forlydender om udvalgets planer. Da udvalget endnu ikke har afgivet betænkning og skal have ro til at færdiggøre sit arbejde, vil jeg ikke på nuværende tidspunkt udtale mig herom.

Spørgsmål nr. S 881

Til *arbejdsministeren* (24/3 86) af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

»Vil ministeren i tilfælde af tidsbegrænsning af »døde perioder« i arbejdsløshedsforsikringen undtage u-landsfrivillige?»

Begrundelse

Bonnerupudvalget barsler efter sigende med en plan om, at »døde perioder« på mindre end 4 uger for fremtiden ikke skal tælle som »død periode«, samt at der kun skal være mulighed for 26 ugers »død periode« i alt. Ved »død periode« forstås en periode, som forlænger det tidsrum, den arbejdsløse kan få dagpenge i. Perioder, hvori der arbej-

des, men ikke udbetales normal løn, f.eks. ved arbejde som u-landsfrivillig, tæller i dag som »død periode«. Hvis arbejde som u-landsfrivillig skal til at tælle som arbejdsløshed, er der nok mange arbejdsløse, der slet ikke vil turde melde sig som u-landsfrivillige, med den skade, dette vil forvolde udviklingslandene.

Svar (3/4 86):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg kan henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. S 880 af samme dato.

Spm. nr. S 882

Til *arbejdsministeren* (24/3 86) af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

»Skønner ministeren, at en stramning af de »døde perioder« i arbejdsløshedsforsikringen, et skærpet arbejdskrav til dimittender og værnepligtige samt en tidsbegrænsning af de supplerede dagpenge kan betragtes som en forringelse af de arbejdsløses vilkår, og i benægtende fald hvorfor ikke?»

Begrundelse

Arbejdsministeren pointerede i sin debat i folketinget den 13. marts 1986, at der ikke ventede de arbejdsløse yderligere nedskæringer. En præcisering og vurdering af, hvad en nedskæring er for den nye minister, er derfor interessant.

Svar (3/4 86):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Spørgeren har samtidig med ovennævnte spørgsmål stillet 2 spørgsmål (S 880 og S 881), hvor der i begrundelsen henvises til Bonnerupudvalgets planer.

Jeg går ud fra, at ovennævnte spørgsmål også vedrører de forventninger, som spørgeren har til de forslag, som Bonnerupudvalget vil fremsætte i sin betænkning. Jeg kan i denne forbindelse henvise til, at jeg i debatten i folketinget den 13. marts d.å. bemærkede, at jeg ikke kan kommentere Bonnerupudvalgets arbejde, før udvalget har afgivet betænkning.

Jeg kan tilføje, at jeg heller ikke finder, det er muligt at besvare det stillede spørgs-

[Arbejdsministeren]

mål generelt, idet svaret altid må afhænge af den sammenhæng, som de nævnte ændringer indgår i.

Supplerende besvarelse af skriftligt besvaret spørgsmål:

Ad spm. nr. S 667

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Fra indenrigsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af medlem af folketing Leif Hermann (SF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med begrundelsen og det foreløbige svar er optrykt foran, sp. 7496, var sålydende:

Til indenrigsministeren (7/2 86) af:

Leif Hermann (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvorvidt regelgrundlaget for tilsynsrådet for Viborg amts afgørelse i sagen om Viborg kommunes engagement i udvidelsen af Motel Sønder sø i Viborg er det samme som det, der er anvendt af tilsynsrådet for Vestsjællands amt, der for nylig i en sag om etablering af et hotel i Kalundborg modsatte sig Kalundborg kommunes økonomiske medvirken, og i bekræftende fald hvad der har bevirket forskelle i de to tilsynsråds afgørelser?«

Supplerende besvarelse (25/3 86):

Indenrigsministeren (Enggaard):

I fortsættelse af indenrigsministerens foreløbige besvarelse den 13. februar 1986 af spørgsmål nr. S 667 skal jeg – efter at have modtaget kopi af tilsynsrådet for Vestsjællands amts skrivelse af 19. november 1985 om hotelprojektet i Kalundborg – oplyse følgende:

I begge sager er der anvendt samme retsgrundlag. Begge tilsynsråd har lagt til grund, at det normalt ikke er en lovlig kommunal opgave at støtte opførelse af hotelbyggeri.

I sagen fra Kalundborg var der tale om kommunal støtte til et hotelprojekt.

I sagen om Viborg kommunes engagement i udvidelse af Motel Sønder sø har kommunen udlejet et areal til hotelvirksomheden, bl.a. på vilkår, at hotelbygningen vederlagsfrit tilfalder kommunen efter en årrække. En sådan gensidigt bebyrdende aftale er lovlig,

medmindre der er klar uligevægt mellem ydelserne.

Tilsynsrådet for Viborg amt har ved vurderingen heraf givet udtryk for, at lejekontrakten ikke kan give grundlag for indskriden. Indenrigsministeriet har tidligere over for folketinget ved besvarelse af spørgsmål nr. S 89 henholdt sig til denne vurdering.

Der er således anvendt samme retsgrundlag. Forskellen i tilsynsrådenes vurdering af de to sager skyldes, at de faktiske omstændigheder i sagerne er forskellige.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 116:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af røgfri miljøer.

Af Aase Olesen (RV) m.fl.
(Fremsat 13/2 86).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg er egentlig glad for det beslutningsforslag, som det radikale venstre her har fremsat. Det bekræfter nemlig den stigende anerkendelse af de sundhedsmæssige problemer ved passiv rygning, som man har kunnet registrere i mange forskellige sammenhænge.

Da indenrigsministeriet for godt et halvt år siden i samarbejde med forebyggelsesrådet og en række private organisationer startede en kampagne om passiv rygning, var der ikke mange, der talte om problemerne ved passiv rygning. Det er der nu. Det foreliggende beslutningsforslag er jo i sig selv et tydeligt bevis på det. Det er meget positivt, at der er en stigende anerkendelse af passiv rygnings problemer. Den foreløbige vurdering af kampagnen om passiv rygning viser da også, at den har haft en effekt. Lad mig bare nævne nogle eksempler:

Siden kampagnens start har forebyggelsesrådets sekretariat haft over 2.000 telefonopkald fra folk, der ønskede yderligere materiale. Mange af henvendelserne havde også rosende ord tilovers for kampagnen. Også i indenrigsministeriet er der modtaget en lang række henvendelser med ros til kampagnen,